

En kærlig hånd?

En analyse af danske politikeres diskurs om ungdomskriminalitet i forbindelse med lanceringen af "Lov om Bekæmpelse af Ungdomskriminalitet"

Udarbejdet af gruppe 26 bestående af: Amalie Sainabou Jeng
Vejleder: Annick Prieur
Antal ord: 21.946

Kandidatuddannelsen i Kriminologi på Aalborg Universitet,

Tro og loveerklæring

Det erklæres herved på tro og love, at jeg egenhændigt og selvstændigt har udformet nærværende projekt. Alle citater i teksten er markeret som sådanne, og projektet eller væsentlige dele af det har ikke tidligere været fremlagt i anden bedømmelsessammenhæng.

Jeg er bekendt med reglerne for eksamenssnyd, herunder også plagiering og har læst Aalborg Universitets regler på:

<https://www.aau.dk/uddannelser/studievejledning/regler/plagiat>

Jeg er bekendt med, at overtrædelse af reglerne vil blive indberettet for rektoratet og i sidste ende kan ende med bortvisning.

Endelig står jeg inde for, at antal ord anført på forsiden stemmer overens med virkeligheden.

Abstract

This master thesis is centered around a discourse analysis of the different ways Danish politicians formulate and problematize juvenile crime carried out by 10- to 14-year olds in Denmark. In January 2019, and as part of larger reform of the Danish action against juvenile crime, the Danish “Law to Prevent Juvenile Crime” came into effect (also known as ‘Law number 1705 of the 27th of December 2018’). This master thesis analyses texts from the time period October 2018 to December 2018 to see how politicians for and against the bill frame and problematize youth crime and the new law. The following texts are analysed as part of the discourse analysis: 1) the Law itself, 2) comments submitted by Danish members of Parliament as part of the 1st reading of the bill and 3) remarks to the Law. In total, an estimated 40 pages have been coded and analyzed, while an estimated 200 pages from the remarks to the Law are reflected in the analysis as well.

In this master thesis, Donileen R. Loseke’s way of thinking about social problems, claims-making and claims-making strategies is used as a theoretical framework. This theory is used as a research tool in the discourse analysis to help identify the different ways Danish politicians problematize and construct juvenile crime as a problem that calls for a solution. In this master thesis, a total of three texts are thoroughly analyzed, while emerging themes are identified.

The purpose of this thesis is *not* to examine juvenile crime as a phenomenon itself. Rather, the objective is to analyze the different ways politicians construct a discourse around juvenile crime and how this discourse influence children (aged 10 to 14) positively and negatively.

The post-structuralist approach is reflected in the design and methodology of the master thesis. As a framework for the discourse analysis, this master thesis uses a frame analysis, inspired by Carol Bacchi’s approach: ‘*What’s the problem (represented to be)*’? Four out of her six questions are used as a framework for the analysis to be able to code wording from the legislative text, the 1. reading of the bill and comments from the bill (within Danish parliament).

This master thesis found that the juvenile crime is highly politicized and that different parties leverage different tactics to frame juvenile crime in accordance with their own, political interests. This master thesis also found that politicians used categorizations, binaries and key words to address juvenile crime and solutions.

Finally, the analyses highlighted that the politicians' efforts to problematize juvenile crime have the potential to both stigmatize and marginalize children (and with that, potentially also trigger higher crime rates) but also lead children on another path, and away from crime.

As a result, this master thesis contributes new research and insights into the academic field of juvenile crime and concludes that the words used used to describe a certain problem can impact the perception of juvenile crime deeply. Politicians across the political spectrum construct a narrative around juvenile crime in order to persuade the public that their narrative and solutions are the best.

Indholdsfortegnelse

1. PROBLEMFELT	6
1.1 AKTUALITET, MOTIVATION OG RELEVANS	6
1.2 PROBLEMFORMULERING	9
1.3 PRÆSENTATION AF 'LOV OM BEKÆMPELSE AF UNGDOMSKRIMINALITET'	10
2. METODISKE OVERVEJELSER	13
2.1 POSTSTRUKTURALISME SOM VIDENSKABSTEORETISK POSITION	13
2.2. EMPIRI	15
2.3 KVALITATIV RAMMEANALYSE SOM METODISK OG ANALYTISK TILGANG	17
2.3.1 <i>What's the Problem (Represented to be)? som projektets metodiske fremgangsmåde</i>	18
2.4 WHAT'S THE PROBLEM (REPRESENTED TO BE)? SOM ANALYTISK RAMME.....	19
2.4.1 <i>Kodning</i>	21
3.THINKING ABOUT SOCIAL PROBLEMS	23
3.1 KONSTRUKTIONEN AF DET SOCIALE LIV OG SOCIALE PROBLEMER	23
3.1.1 <i>Claims-making strategies</i>	24
4. ANALYSE	28
4.1 HVORDAN PROBLEMATISERES UNGDOMSKRIMINALITET?.....	28
4.1.1 <i>Hvad er problemet med ungdomskriminalitet ?</i>	28
4.1.2 <i>Ungdomskriminalitet – et problem skabt i det kommunale ?</i>	32
4.1.3 <i>Hvem drejer det sig om - den hårde kerne?</i>	34
4.2 HVORDAN LØSER VI PROBLEMET?	38
4.2.1 <i>Hvad betyder løsningen for målgruppen?</i>	42
4.3 HVORDAN KAN UNGDOMSKRIMINALITET OG "LOV OM BEKÆMPELSE AF UNGDOMSKRIMINALITET" FORSTÅS ANDERLEDES?	44
4.3.1 <i>Hvem bør "Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet" inkludere og hvorfor?</i>	45
4.3.2 <i>"Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet" – et socialt initiativ?</i>	47
4.3.3 <i>Ungdomskriminalitetsnævnet – bedre end kommunen?</i>	53
5. DISKUSSION	57
5.1 UDSAT BARN ELLER UNG KRIMINEL?	57
5.2 TILBAGE I FÆLLESSKABET?	59
5.3 UNGDOMSKRIMINALITETSNÆVNETS SIGNALVÆRDI	60
5.4 DEN KRIMINELLE LAVALDER	62
5.5 PARALLELSYSTEM, DOBBELTARBEJDE OG FLERE MYNDIGHEDSKONFRONTATIONER?	63
5.6 "(...) SÅDAN NOGET GØR VI IKKE I DANMARK".....	64
6. KONKLUSION	66
7. LITTERATURHENVISNINGER	68

1. Problemfelt

1.1 Aktualitet, motivation og relevans

Indeværende projekt er en tekstanalyse af hvordan ungdomskriminalitet iblandt 10-14 årige samt ”Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet” som løsning italesættes af politikere i Folketinget. Som fænomen kan ungdomskriminalitet være et mangetydigt begreb, der er vanskeligt at præcisere. Det kan derfor være svært at definere, *hvem* som er kriminelle, *hvad* der er kriminelt, og *hvordan* man løser ungdomskriminalitet. Svarene afhænger af, tid, sted og kontekst og *hvem*, man spørger. Hvad der måske opfattes som “drengegreger” ét sted, kan defineres som ungdomskriminalitet et andet sted (Bryderup 2010:12). Benytter man sig kun af den juridiske definition, er det alene i forbindelse med dom og strafudmåling, at kriminalitet defineres (Ibid.:13). Her er det kun de personer, som har begået strafbare handlinger, som er kriminelle. Så enkelt er det ikke med ungdomskriminalitet, for hvad med dem, som er under den kriminelle lavalder? Netop den kriminelle lavalder udfordrer definitionen af ungdomskriminalitet og gør ungdomskriminalitet til et problem, der er svært at afgrænse og objektivere (Ibid.).

Den offentlige debat i Danmark afspejler også, at ungdomskriminalitet kan være svært at definere og at det kan italesættes på mange forskellige måder. Den nuværende kriminelle lavalder på 15 år åbner op for diskussioner om, hvordan man bedst kommer ungdomskriminalitet til livs og hvornår man bør sætte ind. Denne debat har eksisteret siden den kriminelle lavalder blev sat ned til 14 år i perioden 1. juli 2010 til 29. februar 2012 af Venstre, Det Konservative Folkeparti og Dansk Folkeparti. Debatten genopstod især i oktober 2017, hvor regeringen (Venstre, Det Konservative Folkeparti og Liberal Alliance) lancerede udspillet ”Alle handlinger har konsekvenser: En reform af indsatsen mod ungdomskriminalitet” (Justitsministeriet 2017). Den 29. juni 2018 udmundede udspillet i en politisk aftale, dannet under bredt flertal mellem regeringen, Socialdemokratiet og Dansk Folkeparti. Central i denne aftale er ideen om, at oprette Ungdomskriminalitetsnævn og Ungekriminalforsorg samt styrkelse og effektivisering af anvendelsen af unge- og forældreoplysnings og forholdende på sikrede og delvist lukkede døgninstitutioner (Justitsministeriet 2017:6-8).

Den 1. januar 2019 blev en række initiativer fra aftalen en realitet i form af ”Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet (herefter omtalt som LBUK). I sammenhæng med ændringer i ”Lov om social service”, ”Lov om voksenansvar for anbragte børn og unge” og ”Lov om socialtilsyn”, skal denne reform sikre en ny og helhedsorienteret indsats mod ungdomskriminalitet (Bilag C:12). Ifølge reformen mangler der fælles retning og konsekvens i den nuværende indsats (Ibid.). Derudover beror aftalen på en antagelse om, at det sociale system samt retssystemet i Danmark ikke griber tidligt nok ind i forhold til at hjælpe børn og unge, inden de havner på ’samfundets skyggeside’ (Ibid.). Selve loven introduceres mere detaljeret i afsnit 1.3.

Ifølge tal fra Justitsministeriets Forskningskontor er børne- og ungdomskriminaliteten i Danmark faldende i perioden 2006 - 2017 (Kyvsgaard 2018:6). På tværs af aldersgrupper, det vil sige alderen 10-17 år, viser udviklingen fra 2006 et kontinuerligt fald i antallet af sager med mistankegrundlag eller sigtelser frem til 2017¹ (Ibid.). Den dalende registrerede børne- og ungdomskriminalitet kan ligeledes bekræftes i danske undersøgelser af selvrapporteret kriminalitet (Ibid.:133). Mindskningen gør sig dog især gældende for børn, som er under den kriminelle lavalder, det vil sige de 10-14 årige. Her er antallet af sager på mistankegrundlag faldet med 68 procent fra 2006 til 2017, hvorimod antallet af sigtelser hos de 15-17 årige er faldet med 42 procent (Ibid.:6). Samlet for alle aldersgrupper er antallet af sager på baggrund af mistankegrundlag eller sigtelser faldet med 50 procent siden år 2006 til 2017 (Ibid.). Det vil sige fra 25.125 til 11.487 sager på baggrund af mistankegrundlag eller sigtelser (Ibid.).

Der er flere forklaringer på udviklingen i børne- og ungdomskriminalitet. Primært er forklaringen dog, at færre og færre børn og unge er i kontakt med politiet som følge af kriminalitet. Udviklingen – og faldet – er således *ikke* et udtryk for, at de børn og unge som begår kriminalitet, gør det sjældnere (Kyvsgaard 2018:131; Andersen et.al 2016: 12). Med andre ord betyder det derfor ikke lavere recidiv tal (Andersen et.al 2016: 12).

¹ Udviklingen viser imidlertid en vækst på ni procent i alle aldersgrupper undtagen 11-12 årige, fra 2016 til 2017. Trods denne stigning er der dog fortsat tale om en kraftig reducere af antallet af mistanker og sigtelser for alle aldersgrupper, som er halveret siden 2006 mod 10 -17-årige børn og unge (Kyvsgaard 2018:6)

Udviklingen i børne- og ungdomskriminalitet gør sig ikke kun gældende i Danmark, eftersom kriminalitetsstatistik viser en parallel udvikling i Norden (Sverige og Norge), samt uden for de nordiske lande i eksempelvis Holland, England, Tyskland, Canada, New Zealand og USA (Kjvsgaard 2018:132).

Tal fra samme undersøgelse, om udviklingen i børne- og ungdomskriminalitet, vidner dog også om at én procent af en ungdomsårgang, står for næsten halvdelen (44 procent) af de straffelovsovertrædelser, som begås af en årgang (Pedersen & Jørgensen 2017:6). Det er primært denne ene procent af en ungdomsårgang, som omtales ”Den hårde kerne”, som LBUK retter sig imod (Ibid.)

Trods dette kontinuerlige fald og udvikling henimod mindre børne- og ungdomskriminalitet, har kriminalitet og særligt kriminalitet begået af børn og unge stadig en væsentlig interesse fra politisk side. LBUK kommer i kølvandet på en socialpolitisk udvikling, som i de seneste årtier har fokuseret på en stigende individualisering af barnet eller den unge, gennem målrationalitet og kontraktstyring (Bryderup 2010:27). Det har blandt andet indebåret individualiserede undersøgelser, som eksempelvis Lov om Social Service §50-undersøgelse samt Lov om Social Service §140 handleplaner. De seneste årtiers socialpolitiske udvikling bærer præg af en udvikling, hvor det er familiens egen opgave at medvirke aktivt i løsningen af barnets eller den unges problemer via handleplaner, kontrakter, pålæg og sanktioner (Ibid.). Denne socialpolitiske udvikling er ofte blevet kædet sammen med den retspolitiske indsats, som de seneste år har båret præg af en tilsvarende politisk orientering, som formuleres i LBUK, hvilket vil sige en ”hård kurs” og en ”mærkbar reaktion” henimod hårdere straffe, sanktioner og konsekvenser for barnet eller den unge, som begår kriminalitet (Ibid.). Den social- og retspolitiske udvikling, som LBUK også afspejler, har givet anledning til en massiv kritik og mediebevågenhed omkring LBUK. Dels vurderes planen isoleret set at være skelsættende i forhold til lovgivning om ungdomskriminalitet i Danmark.

Det som for alvor har skabt debat, omfatter LBUKs målgruppe. Trods en kriminel lavalder på 15 år i Danmark, inkluderer loven alligevel 10-14 årige. Netop dette har fået interessenter, praktikere og partier imod reformen til at kritisere loven for at være i strid med konventioner og internationale forpligtelser, at sende børn i børnefængsel, at lempe børns retssikkerhed, at oprette et strafflignende system samt at sænke den kriminelle lavalder i praksis (Høringssvar fra: Børns Vilkår, Børnerådet, SSP Samrådet, Red Barnet og Det Kriminalpræventive Råd).

1.2 Problemformulering

På baggrund af ovenstående er det således tydeligt, at partierne i Folketinget, interessenter og praktikere er uenige om, hvordan man skal gribe ungdomskriminalitet an samt hvem, der skal inkluderes i indsatser rettet mod børn og unge som begår kriminalitet. Børnene under den kriminelle lavalder, forståelsen og italesættelsen af ungdomskriminalitet samt løsningerne af ungdomskriminalitet er således omdrejningspunkt for indeværende projekt. Med afsæt i "Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet" analyserer dette speciale, hvordan primært politiske retsordførere i Folketinget forstår og italesætter ungdomskriminalitet iblandt 10-14-årige samt LBUK som Løsning. Derudover analyseres det, hvordan den italesættelse anses at kunne skabe henholdsvis positiv og negativ forandring i ungdomskriminalitet iblandt 10-14-årige. Dette leder til specialets problemformulering, som er følgende:

”Hvordan problematiseres ungdomskriminalitet blandt 10-14 årige og ”Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet” som løsning i lovtæksten og under 1. Behandling i Folketinget, og hvordan anses denne problematisering, at kunne skabe henholdsvis positiv og negativ forandring i ungdomskriminalitet i samme aldersgruppe?”

Med *problematiseres* menes der måden hvorpå, at regeringen, Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti italesætter og definerer ungdomskriminalitet blandt 10-14 årige samt hvordan de italesætter og definerer LBUK som løsning på ungdomskriminalitet. LBUK's målgruppe er 10-17 årige børn, men i dette projekt handler det alene om de 10-14 årige. Fordi det primært er denne aldersgruppe, som er årsag til, at loven har fået så meget kritik. Dernæst vil LBUK danne praksis for, når børn mellem 10 og 14 år begår alvorlig eller personfarlig kriminalitet. Det adskiller sig fra tidligere gældende lov, hvor de 10-14-årige *ikke* var omfattet af lovgivning, som medførte at deres sag blev behandlet, som en direkte reaktion på deres kriminelle handling². At de 10-14-årige er inkluderet i målgruppen for LBUK leder således til en række interessante kriminologiske problematikker og spørgsmål, som man ikke tidligere har beskæftiget sig med kriminologisk i en dansk kontekst. Når der tales om ungdomskriminalitet i indeværende projekt, handler det derfor alene om ungdomskriminalitet iblandt de 10-14-årige.

² Naturligvis med undtagelse af perioden, hvor den kriminelle lavalder var sat ned til 14 år fra 1. juli 2010 til 29. februar 2012.

Dette leder videre til næste del af problemformuleringen, som undersøger, hvordan den måde politikerne i Folketinget italesætter og forstår ungdomskriminalitet blandt 10-14 årige og LBUK er med til at skabe både positiv og negativ forandring i ungdomskriminalitet inden for samme aldersgruppe. Dette sker først og fremmest med afsæt i specialets videnskabsteoretiske position. Her er kongstanken, at måden hvorpå man forstår et problem, også afgør, hvordan man vil løse problemet. Netop derfor, vil jeg både kigge på hvordan politikerne forstår problemet og måden de foreslår problemet løst. Mere om specialets videnskabsteoretiske position i afsnit 2.1.

Ambitionen med problemformuleringen at beskrive, hvordan regeringen, Socialdemokratiet og Dansk Folkeparti forstår ungdomskriminalitet og LBUK og på baggrund af dette udlede, hvordan denne forståelse af problemet giver rum for mulige positive og negative konsekvenser for børn mellem 10 og 14 år. Problemformuleringen i speciale er således alene beskrivende.

En af grundene til at specialet beskæftiger sig med hvordan LBUK og ungdomskriminalitet iblandt 10-14 årige i Folketinget og af politikere skyldes blandt andet at der er tale om en relativ ny lov. Specialet bidrager således med et nyt perspektiv på hvordan man kan forstå og italesætte ungdomskriminalitet. Desuden hvordan denne definition og italesættelse påvirker hvordan man søger ungdomskriminalitet løst og dermed hvilke anslåede virkninger en ny lov som LBUK har qua måden politikerne italesætter ungdomskriminalitet og LBUK som løsning.

1.3 Præsentation af 'Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet'

I dette afsnit præsenteres hovedlinjerne i 'Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet', som i specialet omtales som LBUK. Eftersom denne lov er omdrejningspunkt for hele projektet, er formålet med dette afsnit at skitsere de overordnede linjer i LBUK.

LBUK trådte i kraft d. 1. januar 2019. Helt overordnet er formålet at forebygge ungdomskriminalitet (LBUK §1). Dette gennem oprettelse af et Ungdomskriminalitetsnævn og Ungekriminalforsorg (LBUK §1).

Ungdomskriminalitetsnævnet skal fastlægge målrettede individuelle forebyggende indsatser for børn og unge mellem 10 og 17 år. I Ungekriminalforsorgen skal der føres tilsyn med de afgørelser, som er truffet i Ungdomskriminalitetsnævnet (LBUK §1).

I kapitlet om lovens formål og anvendelsesområde fremgår det, at indsatserne skal være: til for barnet eller den unges bedste, være helhedsorienterede, på baggrund af barnet eller den unges ressourcer, en konkret vurdering af familieforhold, og med inddragelse af synspunkter fra barnet eller den unge med passende vægt i overensstemmelse med, alder og modenhed (LBUK §1).

Målgruppen for LBUK er børn og unge (LBUK §2). For at sagen kan blive henvist og behandlet i Ungdomskriminalitetsnævnet, skal målgruppen opfylde tre kriterier: Et alderskriterium, et opholdskriterium og et kriminalitets- og risikokriterium (LBUK §2).

LBUK skelner overordnet mellem, om den pågældende er over eller under den kriminelle lavalder. Det vil sige, hvorvidt barnet eller den unge er fyldt 15 år på gerningstidspunktet. De 15 -17-årige henvises til Ungdomskriminalitetsnævnet af domstolene. De 15-17 årige bliver således først henvist til Ungdomskriminalitetsnævnet *efter* at have modtaget en dom, og efter at deres sag har været igennem retssystemet (LBUK §10). Der er således taget stilling til skyldsspørgsmålet, når de 15-17-åriges sag behandles i Ungdomskriminalitetsnævnet. Sondringen mellem de 10-14 årige og 15-17 årige skyldes, at de 10-14 årige er under 15 år og dermed under den kriminelle lavalder. De 10-14 årige henvises direkte til Ungdomskriminalitetsnævnet, hvis politiet har en mistanke om, at de unge har begået personfarlig kriminalitet (LBUK §11). Et barn er *mistænkt* på det tidspunkt, hvor politiet ville have sendt sagen til anklagemyndigheden med henblik på en vurdering af tiltalespørgsmålet, hvis barnet eller den unge var fyldt 15 år (Bilag C:28). Hvis barnet eller den unge mellem 10 og 14 år mistænkes for at have begået alvorlig kriminalitet, er det afgørende, at kriminaliteten ville kunne udløse en betinget eller ubetinget frihedsstraf, hvis det var muligt at behandle en straffesag mod et barn (Ibid.). Ved mistanke om alvorlig kriminalitet vurderer politiet desuden også, om der er særlige risikofaktorer, der gør barnet eller den unge særligt udsat for at begå yderligere kriminalitet (LBUK §11). Hvis det er tilfældet, henvises barnet eller den unge til Ungdomskriminalitetsnævnet. Der er således to måder, at et barn mellem 10 og 14 år kan henvises til Ungdomskriminalitetsnævnet.

Sat på spidsen er det således politiets vurdering, som afgør hvorvidt at et barn eller et ungt menneske mellem 10 og 14 år bør henvises til Ungdomskriminalitetsnævnet. Dette dels gennem politiets efterforskningen af kriminaliteten og vurderingen af risikofaktorer.

Selve Ungdomskriminalitetsnævnet er ledet af en dommer. Desuden deltager en politiansat med indsigt i kriminalitetsforebyggelse samt en kommunal ansat med indsigt i sager om social støtte til udsatte børn og unge (LBUK §3). I sager vedrørende børn under den kriminelle lavalder bistår den børnesagkyndige altid nævnet, dog uden at have stemmeret (LBUK §6). Ungdomskriminalitetsnævnet kan træffe afgørelse om to forskellige former for foranstaltninger: En straksreaktion og/eller et forbedringsforløb. Straksreaktion skal være af genoprettende og opdragende karakter, mens forbedringsforløbet er længerevarende og fastlægges på baggrund af barnet eller den unges situation (LBUK §§ 12-13). Afgørelserne er bindende for kommunerne, og Ungekriminalforsorgen skal i den forbindelse føre tilsyn med både opholdskommunen og barnet eller den unge (LBUK §§47, 54).

2. Metodiske overvejelser

Indeværende afsnits formål er at introducere overvejelser om den metodiske udarbejdelse af specialet. Det vil sige de metodiske refleksioner jeg har haft samt hvilke metodiske til- og fravalg, jeg har gjort i processen. Dette på baggrund af specialets videnskabsteoretiske position, metode, empiri og analysestrategi.

2.1 Poststrukturalisme som videnskabsteoretisk position

I dette afsnit introduceres projektets videnskabsteoretiske position, *poststrukturalismen* som videnskabsteori. Derudover argumenterer jeg for, hvorfor jeg netop har valgt denne videnskabsteori inklusive hvilke implikationer, fordele og ulemper der er ved at positionere sig som poststrukturalist.

Poststrukturalismen er en videnskabsteoretisk position, som er opstået i kølvandet på *strukturalismen*, hvorfor der forekommer både ligheder og forskelle mellem de to videnskabsteoretiske positioner (Esmark & Laustsen 2015:308). Helt grundlæggende er der i poststrukturalismen fokus på strukturer (Ibid.). Ifølge poststrukturalismen er strukturer så præsent og tilstedeværende i samfundet og for individet, at vi som individer sjældent bemærker dem (Ibid.:289). Strukturer er tilmed forudsætningen for hvordan vi erkender virkeligheden (Ibid.). Strukturer kan eksempelvis være sproglige, kulturelle eller institutionelle/organisatoriske (Ibid.). I indeværende projekt er der særligt fokus på de politiske strukturer, som har haft betydning for LBUK samt behandlingen af LBUK som lovforslag i Folketinget. Strukturer forstås i poststrukturalismen som åbne og foranderlige, fordi strukturer er bundet til historien, og fordi åbenheden gør dem foranderlige og driver dem mod konstante forskydninger (Ibid.:308). I poststrukturalismen opfattes strukturer ofte som værende modsat af strukturalismen, hvor strukturer er lukkede og uforanderlige (Ibid.). I den poststrukturalistiske position skabes, bekræftes, nedbrydes og genopstår strukturer (Ibid.:309). Hvor ofte afhænger af hvor porøse strukturerne er (Ibid.:291).

Fordi strukturer er selvfølgeligheder, som vi ikke bemærker, udtrykker de bagvedliggende strukturer også magt (Ibid.:289). Ikke nødvendigvis magt forstået som undertrykkelse af individer eller meningshorisonter, men fordi strukturer gør noget muligt og andet umuligt eller usandsynligt (Ibid.). I videnskab bør det således ikke handle om at opnå sikker viden om et undersøgelsesobjekt, men i stedet de bagvedliggende strukturer, som gør noget muligt og andet mere usandsynligt (Ibid.).

Det, som forbliver usynligt eller tavst på grund af strukturerne, er interessant (Ibid.). Det interessante i en poststrukturalistiske forståelse er *ikke* strukturers soliditet, men i stedet de brudflader og begivenheder, som forhindrer strukturer i at lukke og i stedet driver strukturer til at forskyde sig fremad (Ibid.). På grund af strukturers tilstedeværelse, giver det ikke mening at interessere sig for validiteten i videnskab, fordi det ikke er muligt at vurdere noget neutralt, objektivt, interesseløst og / eller uden for strukturerne (Esmark & Laustsen 2015:290). Af samme grund er det ikke interessant at forhold sig til sandheden (Esmark & Laustsen 2015:323; Lippert-Rasmussen 2015:483).

I dette projekt har jeg valgt netop denne vidneskabsteoretiske tilgang, da den poststrukturalistiske tilgang indebærer, at mit fokus ikke er på ungdomskriminalitet blandt 10-14-årige, men på problematiseringen af ungdomskriminalitet. Ifølge denne videnskabsteori er det de bagvedliggende strukturer, som har gjort LBUK mulig, som er interessante og således hvordan strukturer gør noget mere umuligt og usandsynligt. Ydermere er det interessant, hvad der i aftalepartierne problematisering af ungdomskriminalitet og LBUK som løsning forbliver usynligt eller tavst. Endeligt er det interessant hvordan partierne *imod* LBUK (Alternativet, Enhedslisten, Radikale Venstre, Det Socialistiske Folkeparti) forsøger at udfordre forståelsen og italesættelsen af ungdomskriminalitet og LBUK som løsning. Udgangspunktet for at forstå ungdomskriminalitet og LBUK er således igennem politikernes italesættelse.

Poststrukturalismen er et grænseblik, som forsøger at udfordre videnskaben og common-sense betragtninger og vise at et fænomen kan forstås forskelligt (Esmark & Laustsen 2015:290,318). Ifølge poststrukturalismen handler det ikke om at bekræfte egen viden, men om at blottlægge de forudsætninger, som enhver form for viden hviler på (Ibid.:288). Poststrukturalismen kan derfor også forstås som en kritisk position, fordi den insisterer på at frembringe ny viden frem for blot at reproducere allerede kendt viden (Ibid.:318).

Det poststrukturalistiske grænseblik er rammen for indeværende projekt, som søger at forholde sig kritisk og udfordre problematiseringen af ungdomskriminalitet i LBUK. Hensigten er at blottlægge de forudsætninger, som LBUK og forståelsen af ungdomskriminalitet hviler på og forsøge at udfordre den videnskab og common-sense betragtninger som ligger til grund for denne forståelse af ungdomskriminalitet (Esmark & Laustsen 2015:318). Det gør jeg konkret ved at anvende Carol Bacchis tilgang: *What's the Problem (Represented to Be)?* som metodisk og analytisk tilgang.

Ovenstående er hovedlinjerne i poststrukturalismen, omend der findes flere forskellige positioner inden for poststrukturalismen. Specialets videnskabsteoretiske afsæt samt metodiske og analytiske tilgang er inspireret af Michel Foucault. Ydermere kan man argumentere for, at poststrukturalismen er en form for socialkonstruktivisme. Dette kommer blandt andet til udtryk i tilgangen til at opnå objektiv viden og sandheden (Esmark & Laustsen 2015: 328). Af pladshensyn beskæftiger dette projekt sig ikke indgående med forskellige positioner inden for poststrukturalismen tilgang eller forskellene og lighederne mellem poststrukturalismen og socialkonstruktivismen.

2.2. Empiri

Indeværende afsnit præsenterer projektets empiriske grundlag og argumenterer for, hvorfor netop denne empiri er valgt til at besvare projektets problemformulering.

Empirien i dette projekt består helt overordnet af tre tekster. Selve lovtæksten om LBUK, bemærkningerne til LBUK samt Folketingsdebatten under 1. Behandling af LBUK som lovforslag. Alle tre tekster er vedlagt som bilag, jævnfør Bilag A, Bilag B og Bilag C.

Formålet med mit speciale er at undersøge, hvordan ungdomskriminalitet og LBUK problematiseres som problem og løsning iblandt politikere, hvorfor politiske dokumenter er særligt relevante. De tre tekster, som er valgt er således vurderet bedst til at besvare problemformuleringen. Jeg har desuden valgt tekster, som er ret typiske for en rammeanalyse især med ”Whats the problem (represented to be)?” som projektets metodiske og analytiske tilgang (Agustin 2012:80).

Første del af empirien er selve lovtæksten om LBUK. Her fremgår formålet med loven samt *hvem*, der er målgruppen. Derudover beskrives Ungdomskriminalitetsnævnet, herunder Ungdomskriminalitetsnævnets sammensætning, procedure for henvisninger, mulige afgørelser samt afvikling af sagerne i Ungdomskriminalitetsnævnet. Endelig beskrives Ungekriminalforsorgen samt emner som bisidder og advokatbistand, kommunens tilsyn og ansvar, klageregler med mere. Selve lovtæksten er anvendt i dette projekt, fordi det er hér, gældende ret omkring ungdomskriminalitet er beskrevet. Lovteksten er med til at tydeliggøre, hvordan ungdomskriminalitet italesættes samt hvordan LBUK som løsning i praksis skal foregå. Hvad der er inkluderet og udeladt i lovtæksten, siger således noget om hvordan man forstår ungdomskriminalitet og hvordan man ser ungdomskriminalitet løst (Agustin 2012:92).

Med andre ord siger det noget om den politiske strategi og logik, som ligger til grund for problematiseringen (Agustin 2012:92).

Men lovtæksten er også en juridisk tekst skrevet med juridiske betegnelser, hvorfor bemærkningerne til LBUK også indgår som specialets empiri. Med bemærkningerne refererer jeg til Justitsminister Søren Pape Poulsen (Det Konservative Folkeparti) samt Justitsministeriets bemærkninger. Til forskel for selve lovtæksten er bemærkningerne skrevet på 'almindeligt dansk' uden juridiske tegn, sprog og definitioner. Bemærkningerne giver et indblik i, hvad hensigten er med loven som helhed, og hvad de enkelte paragraffer betyder uden for en juridisk kontekst. I bemærkningerne kan man altså læse sig til den baggrundsviden, som ikke fremgår direkte i selve lovtæksten. Bemærkningerne er derfor afgørende for at kunne forstå, hvordan ungdomskriminalitet problematiseres i selve lovtæksten.

Endeligt bruges Folketingsdebatten under 1. Behandling af LBUK som empiri. 1. behandling er en del af det folketingsarbejde, som laves i forbindelse med et lovforslag. 1. behandling udgør én del af forhandlingen i folketingssalen i forbindelse med en ny lov. Formålet med 1. behandling er, at forslagsstilleren eller ordføreren for forslagsstillerens parti kan høre, hvad de øvrige folketingspartier tænker om lovforslaget. LBUK er fremsat af Justitsministeren, så hér får ordførerne fra de forskellige folketingspartier først mulighed for at kommentere loven. Endeligt får Justitsminister Søren Pape ordet (i sin egenskab som forslagsstiller) mulighed for at kommentere de andre folketingspartiers indlæg. Af og til – og som i empiriens 1. behandling, er Det Konservative Folkeparti også med i den normale ordførerrække og til sidst Justitsministeren som afsluttende indlæg. Talerækken afgøres af folketingsgruppens størrelse. Hvorfor rækkefølgen i anvendte behandling er; Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Venstre, Enhedslisten, Liberal Alliance, Alternativet, Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti og endeligt Det Konservative Folkeparti. Fordi der ikke er nogen udvikling under 1. Behandling er empirien kodet uanfægtet af hvornår i selve debatten udtalelsen har fundet sted. I skrivende stund dannes der ny regering som følge af Folketingsvalget 2019. Når der i specialet refereres til politikeres titler, henvises der til de titler, de havde før valget den 5. Juni 2019.

1. behandling indgår som en del af projektets empiri, på grund af indholdet. Under behandlingen af et lovforslag kommer hver ordfører dels med en tale, hvorefter de øvrige medlemmer i to omgange kan kommentere denne tale.

1. behandling er således en debat/diskussion af LBUK mellem parter i Folketinget som henholdsvis er *for* loven og *imod* loven. Konkret ser jeg på den transskriberede tekst frem for de videotransmitterede klip. Se eventuelt Bilag B. En analyse af disse tekster giver således nogle interessante perspektiver på, hvordan man kan forstå og løse ungdomskriminalitet blandt 10-14-årige. I forhold til projektets videnskabsteoretiske position, er 1. behandling særlig anvendelig i dette projekt, fordi de forskellige politikker skaber forskellige og (ofte) konkurrerende problemrepræsentationer af ungdomskriminalitet (Agustin 2012:89). I analysen af 1. behandlingen vil forskellige problematiseringer af ungdomskriminalitet komme til udtryk, som ofte afspejler én bestemt politisk logik, ordførernes værdigrundlag og grundlæggende antagelser (Agustin 2012:89). Sidstnævnte er ikke noget, jeg beskæftiger mig med i dybden. I min analyse og anvendelse af debatten under 1. behandling forholder jeg mig således ikke til hvordan forskellige partier kan have politiske intentioner og interesser i at problematisere ungdomskriminalitet på en bestemt måde samt at være for eller imod LBUK som løsning. I denne opgave skelner jeg alene mellem om partiet er *for* eller *imod* LBUK.

Opsummeringsvis inddrager jeg alle partiers ordførertale afholdt af partiernes retsordfører (som udgangspunkt) samt de kommentarer der er på hver ordførertale. Grunden til at det kun er 1. Behandling som anvendes og ikke 2. Behandling og 3. Behandling skyldes at der ikke er nogen debat under 2. og 3. Behandling. Endeligt er det væsentligt at påpege, at ikke hele LBUK italesættes under 1. Behandling. Eksempelvis taler få af politikkerne om Ungekriminalforsorgen. Det er således talemnerne under 1. Behandling, som former analysen, da jeg for at afgrænse, har valgt kun at analysere og diskutere de emner som italesættes under 1. Behandling i min analyse. Eksempelvis fylder barnets retssikkerhed meget i den offentlige debat, men italesættes ikke rigtigt under 1. Behandling. Derfor inddrages det ikke i analysen, selvom der er flere interessante kriminologiske perspektiver ved dette emne.

2.3 Kvalitativ rammeanalyse som metodisk og analytisk tilgang

I dette afsnit introduceres rammeanalysen som projektets metodiske fremgangsmåde. Derudover argumenterer jeg for, hvorfor rammeanalysen er særlig anvendelig til at belyse projektets problemformulering.

Den kvalitative rammeanalyse (*frame analysis*) er anvendt som metodisk tilgang i dette projekt. Rammeanalysen er en tilgang til samfundsvidenskabelige analyser, hvor formålet er at undersøge, hvordan sociale og politiske problemer indrammes (Agustin 2012:80).

Rammeanalysen har baggrund i sociologien, lingvistikken samt teorier om sociale bevægelser (Agustin 2012:80). Rammeanalysen er derfor særlig anvendelig til at belyse, hvordan sociale fænomener og samfundsforhold tillægges betydning, samt hvordan politiske emner problematiseres på forskellig vis (Agustin 2012:80). Netop derfor anvender jeg rammeanalysen i dette projekt for at belyse, hvordan ungdomskriminalitet og LBUK som løsning problematiseres, samt hvordan denne problematisering kan være med til at skabe positiv og negativ forandring. Det generelle argument for rammeanalyse er således at sociale og politiske problemer kan *indrammes* på forskellig vis (Ibid.:79). Fordelen ved at benytte rammeanalyse er at metoden kan benyttes til at differentiere, hvordan forskellige forståelser kan interagere med hinanden og dermed bruges strategisk for at opnå bestemte politiske mål. Desuden kan rammeanalyse kortlægge inkonsistens inden for forskellige politikker (Ibid.:88).

2.3.1 What's the Problem (Represented to be)? som projektets metodiske fremgangsmåde

I indeværende projekt benyttes en særlig tilgang inden for kvalitativ rammeanalyse som både metodisk og analytisk fremgangsmåde. Politolog Carol Lee Bacchi har udviklet en tilgang, som er særlig relevant til at analysere politik: *What's the Problem (Represented to Be)?* I dette speciale anvendes fremadrettet "WPR-tilgangen". Helt overordnet er tilgangen inspireret af Foucault (og poststrukturealismen) for at provokere samfundsvidenskaben til at tænke på en anden måde (Agustin 2012:89; Bacchi 2009:Introduction). Ifølge denne tilgang eksisterer problemer ikke uafhængigt af den måde, som vi taler om dem på (Agustin 2012:89). Ifølge Bacchi er det således unintelligent og upassende at tro, et problem eksisterer på samme måde i virkeligheden, som politik antyder (Bacchi 2009:Introduction). Måden problemet er repræsenteret sætter grænser for, hvilke løsninger, som er mulige (Agustin 2012:89). Tilgangen er særlig anvendelig inden for politik, fordi politik som oftest problematiserer et givent emne, og fordi dette emne er problematiseret på en bestemt måde og således indeholder en *problemrepræsentation* (Ibid). Ifølge Bacchi er vi som individer styret af problematiseringer og *ikke* politikker (Bacchi 2009: Introduction). Ifølge denne tilgang handler det om at dekonstruere måden hvorpå et givent emne problematiseres og repræsenteres (Agustin 2012:89). I indeværende projekt handler det om problemrepræsentationen af ungdomskriminalitet blandt 10-14 årige i LBUK. Med WPR-tilgangen bliver det således muligt at analysere de udtryk, begreber, forestillinger, opfattelser og meningsdannelser, som ligger til grund for problemrepræsentationen af ungdomskriminalitet og dernæst: Hvordan denne problemrepræsentation har resulteret i LBUK (Agustin 2012:89).

I denne opgave handler det derfor om at afdække de underliggende forståelser bag denne problemopfattelse (Agustin 2012:90). Ligeså centralt for analysen er *silences* (Agustin 2012:90). Silences er de usynligheder, som findes i enhver problemrepræsentation. Det er dét, som er usagt og ikke artikuleres som værende en del af problemet (Ibid.). Dét som *ikke* repræsenteres som et problem eller bliver håndteret i den faktiske implementering af politikkerne (Ibid.:89).

Sammenfattende er rammeanalysen og WPR-tilgangen særlig anvendelig til dybdegående analyser af politiske tekster, kombineret med kontekstuelle overvejelser (Agustin 2012:99). Denne metode åbner op for analyse af sociale og politiske processer med fokus på både det tekstuelle og kontekstuelle (Ibid.). Dét rammeanalysen og WPR-tilgangen *ikke* kan er, at sige noget om de politiske strategier, som ligger til grund for den specifikke indramning (eller problemrepræsentation) (Ibid.). Dette ville kræve supplerende materiale, som eksempelvis interviews (Ibid.).

2.4 What's the Problem (Represented to be)? som analytisk ramme

I dette afsnit introduceres projektets analysestrategi samt hvordan empirien er kodet. Formålet er at introducere nogle af de analytiske overvejelser, som analysen beror på, samt overvejelser om bearbejdningen af projektets empiri. Endeligt hvordan analysen er bygget op.

Bacchi (2009) har som en del af sin metodologi for rammeanalyse seks spørgsmål, som både kan anvendes implicit og eksplicit i analysen af politiske problemrepræsentationer. Spørgsmålene kan således både være en måde at strukturere analysen på eller blot nogle implicite overvejelser eller pejlemærker, som benyttes undervejs for at sikre sig, at man er kommet hele vejen rundt om problemrepræsentationen (Bacchi 2009:Introduction).

De 6 spørgsmål lyder:

1. What's the 'problem' represented to be in a specific policy?
2. What presuppositions or assumptions underlie this representation of the 'problem'?
3. How has this representation of the 'problem' come about?
4. What is left unproblematic in this problem representation? Where are the silences? Can the 'problem' be thought about differently?
5. What effects are produced by this representation of the 'problem'?
6. How/where has this representation of the 'problem' been produced, disseminated and defended? How could it be questioned, disrupted and replaced? (Bacchi 2009:2)

Spørgsmålene er et konkret værktøj til at undersøge, hvordan rammerne opererer, og hvad én eller flere mulige rammer kan producere (Ibid.). Ved hjælp af disse spørgsmål kan jeg undersøge, hvad der bliver sagt, og hvad der *ikke* bliver sagt. Ydermere hvad som kan forklare problemrepræsentationen (Ibid.). For at afgrænse indeholder analysen af problemrepræsentationen af ungdomskriminalitet samt LBUK som løsning ikke besvarelse af spørgsmål tre og spørgsmål seks.

Jeg vurderer, at spørgsmål 1 er særligt vigtigt i denne opgave, fordi det er afgørende for resten af analysen. Her handler det først og fremmest om at identificere problemrepræsentationen af ungdomskriminalitet samt LBUK som løsning. Det handler om at antyde, hvordan de forskellige politikere forstår og problematisere ungdomskriminalitet blandt 10-14 årige i lovtæksten, bemærkningerne hertil samt under 1. Behandling (Ibid.).

Spørgsmål 2 handler om at undersøge 'presuppositions', det vil sige de *konceptuelle logikker*, som ligger til grund for problemrepræsentationen. Som jeg vil komme ind på senere i dette afsnit, analyserer jeg (ved hjælp af en form for diskursanalyse) de konceptuelle logikker, som understøtter og gør en bestemt problemforståelse og problemrepræsentationen mulig (Ibid.:12). De dominerende dikotomier, kategoriseringer og nøglebegreber undersøges. Med videnskabsteoretisk begrebsliggørelse arbejder man i forbindelse med dette spørgsmål med de epistemologiske og ontologiske antagelser om ungdomskriminalitet blandt 10-14 årige. Det vil sige, hvordan man ungdomskriminalitet og LBUK som løsning (Ibid.:5).

Spørgsmål 4 handler således om at undersøge, hvad der *ikke* bliver sagt og problematiseret i aftalepartierne problemrepræsentation. Hvad Bacchi definerer som *silences* eller *gaps* (Ibid.:12).

I forbindelse med spørgsmål 5 bevæger analysen sig lidt væk fra at forsøge at beskrive og problemrepræsentationen, hvordan den understreges samt hvad der mangler i problemrepræsentationen. I stedet handler det om at undersøge, hvilke løsninger, som er mulige og hvilke som er mere utænkelige i forbindelse med den identificerede problemrepræsentation (Agustin 2012:92). På baggrund af de identificerede nøglebegreber, kategoriseringer og dikotomier, handler det om at vurdere dem samt den betydning, det kan få for individet. Denne del af analysen er et afgørende bidrag til videre forskning og viden generelt, fordi den fortæller noget om den mulige forandring (Ibid.).

Sammenfattende består første del af analysen af at identificere problemrepræsentationen, af ungdomskriminalitet og LBUK som løsning. Mere konkret ved at antyde, hvordan de forskellige politikere/partier forstår ungdomskriminalitet som problem og LBUK som løsning. Dernæst handler det om at undersøge, hvilke dominerende dikotomier, nøglebegreber og kategoriseringer, som er til stede i empirien. Således vil første del af problemformuleringen blive besvaret. Næste del af analysen forsøger at besvare anden del af problemformuleringen, det vil sige, hvordan problemrepræsentationen kan være med til at skabe henholdsvis positiv og negativ forandring i ungdomskriminalitet. Jeg undersøger, hvad der *ikke* er en del af problemrepræsentationen og således også usandsynliggør mulige løsninger og effekter. Herefter vender jeg tilbage til de identificerede nøglebegreber, dikotomier og kategoriseringer for at vurdere, hvilken betydning disse kan have for børn i aldersgruppen 10-14 år. Spørgsmålene fremgår ikke eksplicit i selve analysen, men danner rammen og strukturen for analysens udfoldelse.

2.4.1 Kodning

Empirien er som skrevet kodet med inspiration i WPR-tilgangens metode. Her benyttes en række begreber, som introduceres i indeværende afsnit.

Dikotomier (*binaries*) er en måde at simplificere projektets empiri, som ellers kan være relativt kompliceret at gå til eller undersøge nærmere (Bacchi 2009:7). En dikotomi er en opdeling af et element i to lige store dele. I forhold til denne opdeling er det ikke muligt, at noget tilhører begge dele samtidig. Eksempelvis kan dikotomier være: kvinde/mand, økonomisk/social, lovlig/ulovlig/, ansvarlig/uansvarlig (Ibid.). Dikotomier kan være med til, at antyde, at den ene side ofte er mere ekskluderet end den anden og således højere prioriteret eller mere 'privilegeret' (Ibid.).

I indeværende projekt, og inden for politik generelt, kan dikotomier sige noget om, hvordan et problem forstås (Bacchi 2009:7). På den måde kan dikotomier bidrage til at begrænse eller indgrænse forståelsen af et problem (Ibid.).

Politik er fyldt med nøglebegreber (*Key Concepts*) (Ibid.:8). Nøglebegreber kan forekomme abstrakte og relativt åbne, hvorfor det er muligt at 'fylde' begreber med bestemte betydninger (Ibid.). Derfor anfægtes nøglebegreber også ofte. Et eksempel på et nøglebegreb kunne være straf.

Kategorier (*categories*) er begreber, som spiller en central rolle i måden styring finder sted (Ibid.:9). Eksempel på kategorier kunne være alderskategorier, kønskategorier, seksualitetskategorier eller kategoriseringen af mennesker (Ibid.). Kategoriseringer af mennesker har eksempelvis afgørende betydning for styringen af Danmark samt hvordan et menneske tænker om sig selv og i forhold til andre (Ibid.). Kategorier er således en anden måde, hvorpå noget i en problemrepræsentation tilskrives mening (Ibid.).

Sammenfattende er det således primært på baggrund af ovenstående tre begrebssæt at empirien er kodet.

3. Thinking about social problems

I dette afsnit introduceres projektets teoretiske perspektiv, og jeg argumenter for, hvorfor jeg har valgt at inddrage sociolog Donileen R. Loseke teori om at anskue sociale problemer. Herunder, hvordan man kan få andre til at forstå og betragte noget som et samfundsproblem, som kræver en løsning.

3.1 Konstruktionen af det sociale liv og sociale problemer

Loseke interesserer sig for først og fremmest for, hvordan noget bliver til et samfundsproblem. Ifølge Loseke er intet forhold eller tilstand et socialt problem, før det bliver navngivet og givet mening som et socialt problem. Derfor argumenterer hun for, at et socialt problem ikke eksisterer, før det er defineret som sådan (Loseke 2003:14). Ifølge Loseke er et socialt problem ikke en stabil kategori, fordi problemer hele tiden ændrer sig og ændrer kontekst, mens nye problemer kommer til. Hvornår noget opfattes som et socialt problem, er præget af foranderlighed og vilkårlighed (Ibid.:4). Med andre ord er tid, sted og kulturel kontekst afgørende (Ibid.:5). Et socialt problem beror også på uenigheder herunder, hvornår noget er et socialt problem, hvad der inkluderer et socialt problem, og hvad løsningen kan være. Fælles for alle sociale problemer er dog, at det handler om individer og deres forhold.

I tråd med Loseke's teoretiske perspektiv samt projektets videnskabssteoretiske position undersøger jeg altså først og fremmest måden hvorpå, politikkerne forstår ungdomskriminalitet og LBUK som løsning. Det handler således *ikke* om den 'objektive virkelighed'. Omdrejningspunktet er de subjektive definitioner, fordi:

"Any objective condition is not a social problem until it is named and given meaning. Likewise, any particular person is not a victim or a villain until someone classifies the person in that way" (Ibid.:14).

Derfor handler det om, hvordan forhold tilskrives mening og kategoriseres. I specialet handler det således om, at undersøge hvordan ungdomskriminalitet tilskrives mening og kategoriseres. Ifølge Loseke er et fælles karaktertræk for alle individer, at vi *kategoriserer*. Vi kategoriserer ting og mennesker i den 'objektive virkelighed' og giver dem mærkater, som værende specifikke 'typer' af ting eller bestemte 'typer' mennesker (Ibid.).

Vi kategorier, eksempelvis hvad angår køn, race/ethnicitet, alder eller klasse (Loseke 2003:14). Disse kategoriseringer er ikke noget, vi tænker over, men et resultat af menneskelige definitioner, som alle er socialt konstrueret (Ibid.:15). Måden hvorpå, vi kategoriserer ting og mennesker på, er interessant, fordi den påvirker vores adfærd (Ibid.). Den måde et individ er kategoriseret på, kan således have afgørende betydning, fordi der med hver kategori følger associationer, sociale vurderinger og reaktioner (Ibid.:16).

Kategorier er afgørende for vores måde at forstå hinanden, den 'objektive virkelighed' og at færdes (Loseke 2003:16). Kategorier kræver, at vi kan se ligheder i ting, forhold og mennesker, som objektivt set er meget forskellige (Ibid.:17). Men, individer har ikke personlig erfaring, med ethvert objekt eller individ, vi kategoriserer derfor ved hjælp af *typifikationer* (typifications) (Ibid.). Typifikationer er kort sagt et billede af det typiske. Eksempelvis den typiske kriminelle. Da det er umuligt at have personlige erfaringer med *alle* kriminelle, anvender vi typifikationer (Ibid.). Sammenfattende handler det om forudfattede billeder af typer af ting eller mennesker (Ibid.). Så typificeringer er en social ressource, som hjælper os til at forstå nye ting (Ibid.:18). Typifikationer kan således *både* have negative og positive konsekvenser (Ibid.).

Kategoriseringer og typificeringer er to begreber, som er gennemgående for Losekes måde at forstå, hvordan vi konstruerer problemer og individer. I indeværende projekt benyttes kategoriseringer og typificeringer til at analysere den måde, ungdomskriminalitet samt LBUK problematiseres på, samt hvad det betyder at benytte disse to begreber.

3.1.1 Claims-making strategies

I indeværende projekt benyttes kun dele af Losekes teoretiske apparat til at forstå sociale problemer samt hvordan man overbeviser andre individer om at noget er et socialt problem. I den forbindelse teoretiserer Loseke om en række *strategier* (claims-making strategies), som kan være effektive og benyttes af forskellige claims-making grupper med det formål at skabe opmærksomhed om deres claims (Loseke 2003:21). Ifølge Loseke er claims-makers dem, som siger og gør ting for at overbevise andre om et bestemt socialt problem (Ibid.). Det kunne eksempelvis være politikere. Claims er verbale, visuelle eller adfærdsmæssige udmeldinger, der skal overbevise individer om, at et givent forhold er et socialt problem (Ibid.:26). I indeværende analyseres kun de verbale claims. De *verbale claims* kan også kaldes retoriske, fordi de på forskellig vis og gennem sprog og ord, søger at overbevise andre om, at et forhold er et socialt problem (Ibid.). Ikke alle claims bliver anerkendt som et socialt problem.

Loseke argumenterer for, at formen og indholdet af en claims er afgørende for, hvorvidt noget bliver konstrueret som et socialt problem (Loseke 2003:26). Til dette kan forskellige claims-making strategier benyttes. Der findes claims-making strategier til både at konstruere forhold (constructing conditions) samt individer (constructing people) og herunder ofre (victims) og skurke (villains).

For det første handler det dels om at skabe nogle claims, som konstruerer et grundlag for selve problemet. Det handler om at beskrive, *hvad* problemet er samt at skabe en ramme for måden hvorpå, individer forstår *hvad* der er skyld i problemet (Ibid.:59). Til dette kan flere strategier benyttes.

En strategi kan være at typificere historier som implicite definitioner på problemet (*Typifying Stories as Implicit Definitions*). Denne strategi handler om at referere til et socialt problem implicit og derved lade individer om at 'fill in the blanks' eller på dansk: gætte sig til resten (Ibid.:56). På den måde specificeres et socialt problem på baggrund af konkrete historier.

En anden strategi kan være at konstruere forfærdelige konsekvenser (*Constructing Extreme Consequences*). Her handler det om at fokusere på det mest problematiske og samtidig de værste tænkelige konsekvenser ved et problem (Ibid.:57). Denne strategi kan være effektiv, fordi det stærke sprogbrug kan være med til at understrege et problematisk forhold, som kan overbevise individet om moralske problematikker ved et problem.

En tredje strategi kan være at konstruere genkendelighed med et problem (*Constructing Familiarity*). Selvom sociale problemer ofte tænkes isoleret, så er sociale ofte forbundet (Ibid.:61). En effektiv strategi kan således være at skabe genkendelighed omkring et allerede eksisterende socialt problem ved at linke det sammen med et andet (Ibid.). Her introducerer Loseke strategien: '*Piggybacking*'. Denne strategi, er at benytte sig af tidligere succesfulde claim-making processer (Ibid.). Mere konkret henviser 'piggybacking' til situationen, hvor man konstruerer et nyt problem i forlængelse af et allerede eksisterende problem (Ibid.:62).

I forlængelse af at konstruere problemet på en bestemt måde, kan det også være effektivt at appellere til følelser, da det er mindre risikofyldt. Sådanne claims bliver ikke i lige så høj grad udfordret (Loseke 2003:76). Desuden er det lettere at tage forhold alvorligt, hvis man frygter dem, hvis man kan føle sympati, og hvis man kan føle vrede og had mod nogle. Her kommer Loseke's begrebsliggørelse af *ofre* og *skurke* ind i billedet.

3.2.1.1 Ofre

Ofre bliver ofte konstrueret som mennesker, eksempelvis som kriminalitetsofre. Det er dog ikke alle individer, som bliver oplevet som ofre, kun de individer, som individer mener fortjener sympati (Loseke 2003:78). For at opnå sympati kræver det, at individet ikke er ansvarlig for den skade de oplever. Derudover handler det om moral. Til at konstruere ofre, kan flere strategier benyttes.

For det første kan man konstruere potentielle ofre som hvem som helst (*Constructing Potential Victims as Anyone*). Det kan være en succesfuld strategi, at antyde at et offer potentielt kan være én af os. Med denne strategi konstruerer man således offeret som værende tilfældigt (Loseke 2003:80). Denne strategi kan være særlig motiverende, fordi fortællingen er, at alle kan blive offer for et givent forhold (Ibid.). Denne strategi kan også være effektiv, hvis det handler om ømtålelige emner, hvor bestemte sociale klasser eller etnicitet er i fokus (Ibid.:81).

En anden strategi kan være at konstruere offerets renhed eller uskyld (*Constructing Victim Purity*). Denne strategi kan være effektiv, fordi uskyldige samt moralsk værdige mennesker ikke kan være ansvarlige for den skade, de oplever (Ibid.). Det kan være en udfordring at understrege offerets renhed, hvis der er tale om afvigende grupper (Ibid.). Det skyldes, at ofre (som er vurderet til at være ansvarlige for deres skæbne eller som moralsk uværdige) ikke fortjener sympati eller hjælp (Ibid.).

Endeligt kan en strategi være at personificere et offer (*Personalizing Victims*). Her handler om er at gøre tilstanden personlig. Ofte vil individer ikke nøjes med at vide, hvor mange mennesker, der er ofre for den påståede problematiske tilstand. Ofte vil individer også gerne vide, *hvordan* ofre er berørte af den problematiske tilstand. Dette nødvendiggør detaljer, som kun kan findes i personlige beretninger, der vækker følelser og sympati med ofrene (Loseke 2003:82).

3.2.1.2 Skurke

Mens ofre er dem, som er skadet af et givent forhold, så er skurke dem, som er konstrueret som værende ansvarlige for et givent forhold (Loseke 2003:83). Skurke behøver dog ikke være mennesker, men kan også være sociale kræfter eller sociale strukturer (Ibid.). Her handler det om skyld og ansvar, fordømmelse og had (Ibid.). Hvad angår skyld handler det helt overordnet om, hvorvidt det var hensigten at skade andre mennesker, og om der var en god grund (Ibid.). Til at konstruere rammer, som typificere skurke, kan nedenstående strategier benyttes.

For det første kan en strategi være *ikke* at konstruere nogle skurke (*Do Not Construct Villains*). Her vil man således fokusere på at konstruere offeret frem for skurken, fordi individer ofte er mere interesseret i ofrene end skurkene for et bestemt forhold (Ibid.).

Ellers kan en strategi være at aflede skyld og fordømmelse (*Deflecting Blame and Condemnation*). En strategi kan således være at konstruere en skurk, som ikke er skyld i forholdene (Ibid.:86). Er skurken eksempelvis et menneske, som misbruger børn, kan det være en strategi at tegne et billede af en person, som er et produkt af dysfunktionelle familiemønstre, selv har været misbrugt eller er et mobbeoffer. På den måde afleder man skylden fra skurken, trods skurken er skyld i at have misbrugt børn (Ibid.).

Opsummeringsvis illustrerer ovenstående claims-making strategier, hvordan benyttelse af én og/eller flere strategier kan være effektive redskaber, for claims-making grupper, når et socialt problem skal konstrueres og der skal skabes opmærksomhed omkring én bestemt claim (Ibid.:86). I indeværende projekt benyttes alle otte strategier til at analysere problemrepræsentationen af ungdomskriminalitet samt LBUK som løsning. Ydermere bruges strategierne til at reflektere over, hvad bestemte claims kan betyde for de 10-14-årige.

4. Analyse

Dette afsnit er specialets analyse. Her benyttes WPR-tilgangen samt Losekes otte strategier til at analysere hvordan ungdomskriminalitet og LBUK som løsning problematiseres samt hvilken betydning denne problemrepræsentation kan have for de 10-14-årige.

4.1 Hvordan problematiseres ungdomskriminalitet?

Formålet med dette afsnit er, at kortlægge problemrepræsentationen. Her analyseres det hvordan aftalepartierne problematiserer ungdomskriminalitet samt hvordan det understreges med kategorier, dikotomier og begreber samt hvordan det kan forstås med Losekes strategier.

4.1.1 Hvad er problemet med ungdomskriminalitet ?

Først og fremmest handler det om at undersøge, *hvad* der er problemet, *hvem* som har skabt problemet, og *hvem* problemet drejer sig om. Med andre ord: Hvad er problemet? Når man læser bemærkningerne til lovforslaget ”Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet” italesætter Søren Pape Poulsen (og Justitsministeriet) at problemet er, at én procent af en ungdomsårgang står for en uforholdsmæssig ”[...] og alt for stor [...]” andel af den samlede ungdomskriminalitet (Bilag C:17). Justitsminister Søren Pape Poulsen (Det Konservative Folkeparti) tilføjer i hans afsluttende tale under 1. behandling, at problemet er, at kriminaliteten for denne andel af børn og unge kan være starten på en kriminel løbebane, som kan ende med både omfattende og alvorlig kriminalitet (Bilag B:44). Derfor kan det argumenteres for, at han italesætter problemet som todelt. Ifølge Søren Pape Poulsen (K) er der et problem lige her og nu: Få børn og unge begår – lige nu – grov kriminalitet, som udgør en uforholdsmæssig stor andel af den samlede ungdomskriminalitet. Det gør problemet til aktuelt lige nu. Anden del af problemet er ifølge Søren Pape Poulsen, at kriminalitet kan være starten på en kriminel løbebane. Denne del af problemet er mere fremadrettet og handler om børnene og de unges fremtid, og hvordan grov kriminalitet i ungdomsårene kan være et problem på lang sigt for både individet og samfundet.

Problemet handler altså om en bestemt del af ungdomskriminalitet og ikke ungdomskriminalitet i sin helhed. Det bliver af aftalepartierne understreget i måden hvorpå den grove kriminalitet omtales. Retsordfører Peter Kofod (Dansk Folkeparti) omtaler det eksempelvis som noget ”rigtig grimt” eller ”rigtig slemt” (Bilag B:28-29). Disse udsagn signalerer, at de konkrete kriminelle handlinger er for voldsomme til at blive nævnt. Dette kan være med til at konstruere en bestemt forståelse af problemet, hvor den mening den grove kriminalitet tilskrives afhænger af individets subjektive forståelse af noget ’slemt’ og ’grimt’. Samtidig kan disse claims være med til at appellere til individers moral. Fordi den grove kriminalitet italesættes som om, at den er for forfærdeligt og ekstremt til specifikt at nævne (Loseke 2003:57).

Retsordfører Trine Bramsen (Socialdemokraterne) benytter sig i stedet af eksemplificeringer af den grove kriminalitet ved at nævne ”vold”, ”voldtægt” og ”våbenbesiddelse” (Bilag B:26) og ved senere i hendes ordførertale at nævne, hvilken kriminalitet ”vi” taler om. Her understreger hun, at det handler om grove forseelser, som ”narkohandel”, ”røverier” og ”vold” (Ibid.). Hun understreger således den grove kriminalitet med seks eksempler, på hvad grov kriminalitet, som en kategori ér. Christina Egelund (retsordfører for Liberal Alliance) benytter ligeledes ”voldtægt”, ”røveri” og ”salg af stoffer” til at eksemplificere, hvad der er problemet (Ibid.:36). Også Justitsministeren Søren Pape Poulsen italesætter eksempler på den grove kriminalitet ved at nævne ”vold”, ”voldtægt”, eller ”røveri”, ”indbrudstyveri” og ”groft hærværk” (Ibid.:44). Med eksemplerne signalerer retsordførerne og Justitsministeren, at det er et problem af en voldsom karakter, som kræver en løsning nu, fordi problemet har forfærdelige konsekvenser (Loseke 2003:57). Tilbage står billedet af et problem, man som samfundsborger bør frygte. Hvis problemet ikke bliver løst nu. Eksemplerne er således med til at gøre problemet præsent. Flere af eksemplerne, som benyttes til at kategorisere den grove kriminalitet, omhandler personfarlig kriminalitet eksempelvis voldtægt eller røveri. Disse eksempler taler til individers frygt og morale. Ovenstående brug af eksempler taler også ind i Loseke’s claims-making strategi om ’at typologisere en historie som en implicit definition’. Ovenstående eksempler er med til at konstruere problemet på en måde, som giver tilskueren muligheden for at ’fill in the blanks’. Individer kan ved hjælp af eksemplerne gætte sig til, hvilke børn, som begår denne form for kriminalitet, som medfører henvisning til Ungdomskriminalitetsnævnet.

Ifølge aftalepartierne italesættes nogle former for grov kriminalitet også som værre end andre. Trine Bramsen (S) og Peter Kofoed (DF) benytter sig af samme eksempel, for at understrege, hvilken kriminalitet det handler om – eller nærmere hvilken kriminalitet det *ikke* handler om. Ifølge Trine Bramsen (S) handler det ikke om ”(...) den dreng eller pige, der har stjålet en Marsbar nede ved Sparkøbmanden” (Bilag B:26) eller som Peter Kofod siger det: ”(...) et barn, der kommer til at hugge en Marsbar nede i det lokale supermarked” (Ibid.:29). Dette eksempel understreger en dikotomi, hvor nogle former for kriminalitet er mere *legitime* og andet er mere *illegitime* eller *socialt accepterede* og *socialt uaccepterede*. Ovenstående antyder, at det er mere forståeligt og acceptabelt, men også mere i overensstemmelse med gældende lov at stjæle en Marsbar end det eksempelvis er at begå røveri. Dette taler også ind i måden hvorpå børnene og de unge konstrueres i problemet. Citaterne signalerer, at børn som begår røveri i mindre grad fortjener medfølelse end børn og unge, som stjæler en Marsbar nede i Sparkøbmanden.

Hvordan det er problematisk for børnene og de unges fremtid, at de begår grov kriminalitet problematiseres og understreges også på forskelligvis. Som Trine Bramsen (S) siger, så er det gruppen af børn og unge, som statistisk set er i risiko for at havne som voksne kriminelle, det handler om (Ibid.:26). I dette udsagn ligger således kategorien som ’voksen kriminel’, hvilket man kan argumentere for egentlig er to kategorier i én, fordi det at være ’voksen’ isoleret set kan være en kategori og det at være ’kriminell’ en anden kategori. I Trine Bramsens (S) udsagn er der dog forskel på at være ’voksen kriminel’ og ’ung kriminel’. Således også en dikotomisk forståelse. I forhold til selve kategorien ’voksen kriminel’ handler det for aftalepartierne om at understrege, at fremtiden, livet og mulighederne er andre, hvis man som voksen er kriminel, end hvis man som barn eller ung er kriminel. I denne konstruktion ligger det således også implicit, at der er en mere privilegeret forståelse af dét at være ung kriminel end at være voksen kriminel. Også at det er mere socialt accepteret at være ung kriminel. Netop det med at der ifølge aftalepartierne er forskel på, at være ung kriminel og voksen kriminel kommer til udtryk flere steder under 1. Behandling. Kategorien som ’voksen kriminel’ italesættes, som om den er forbundet med et ”dårligere liv” og ”dunkel fremtid” (Ibid.:29,36,). Mens at kategorien ung kriminel i stedet forbindes med en hård skæbne *men* stadig med muligheden for et ”optimalt liv”, ”bedre liv” og ”udvikling” (Ibid.:29,43). Karakteriseringen af livet og dets muligheder er således forskellig alt afhængig af om du kategoriseres, som ’voksen kriminel’ eller som ’ung kriminel’. I forbindelse med disse kategorier er der således også en mere implicit dikotomi på spil, nemlig *normalitet* og *afvigelse*.

Hvor kategorien som 'ung kriminel' i højere grad er forbundet med normalitet og kategorien som 'voksen kriminel' i højere grad er forbundet med afvigelse.

Et andet udtryk der ofte benyttes både i lovtæksten, bemærkningerne og under 1. behandling er 'kriminel løbebane' (Bilag B:32, 34, 36, 43, 44). Udtrykket kriminel løbebane benyttes ofte i en sammenhæng, hvor det handler om at pointere, at de børn og unge som begår grov kriminalitet skal tilbage i fællesskabet og væk fra den kriminelle løbebane og det kriminelle miljø. I problemrepræsentationen bliver nogle former for fællesskab således mere 'rigtige' end andre, samtidig antyder aftalepartierne, at nogle børn og unge *ikke* er en del af fællesskabet, ved at sige "tilbage i fællesskabet" fremfor eksempelvis, at sige, at de skal være en større del af fællesskabet (Bilag B:26,44). Hvilket antyder, at nogle miljøer er mere privilegeret i problemrepræsentationen end andre. Et dikotomi (som kun eksisterer i denne empiri) er således det kriminelle miljø versus fællesskabet. Det er således ikke muligt både at være en del af fællesskabet og et kriminelt miljø. Derfor er det i problemrepræsentationen mindre privilegeret at være en del af et kriminelt miljø frem for fællesskabet. Her må forståelsen af fællesskab, således betyde det store fællesskab i samfundet, eftersom man ellers også kan forstå det kriminelle miljø, som en form for et fællesskab. Opsummeringsvis er det centrale ifølge aftalepartiernes problemrepræsentationen den grove ungdomskriminalitet, som begås af en uforholdsmæssig lille andel af en ungdomsårgang. Ifølge aftalepartierne er problemet ikke ungdomskriminalitet som helhed – men den grove ungdomskriminalitet. Ydermere er er problemet ifølge problemrepræsentationen, at børnene og de unge, er på vej ind på en 'kriminel løbebane', som ifølge ordførerne *for* LBUK fører til et dårligere liv. Heraf de 'to ben' i problemrepræsentationen. Det handler således dels om de børn og unge, som lige nu og hér begår grov kriminalitet. Men også om deres livsudsigter, hvis ikke de stopper med at begå grov kriminalitet.

4.1.2 Ungdomskriminalitet – et problem skabt i det kommunale ?

Når det kommer til, *hvem* der har 'skabt' problemet eller er skyldige i problemet, nævnes primært én 'skurk'. Skurken er i problemrepræsentationen kommunerne.

"Noget af det vigtigste er, at det er børn og unge, der har fået en dårlig start, og så har man sagt, at man kunne have 98 forskellige niveauer i det her land i 98 forskellige kommuner. Det ser jeg altså en utrolig stor fordel i, at man nu får nogle standarder, som er mere ens. For uanset om man er ung eller et barn, der gør noget, der er galt, og bor i Nordjylland eller på Sydsjælland, så kan man altså se frem til at få en behandling, der er mere ensartet, end den måske tidligere har været. For der har været forskellige tilgange til det her spørgsmål alt efter hvor i landet man har boet". (Bilag B:29).

Ifølge Peter Kofod (DF) har det sociale system (kommunen) forsømt at følge op efter reaktioner er besluttet (Bilag B:28). Eller som Justitsministerens udtaler i sin afsluttende tale under 1. behandling: "(...) mangler fælles retning og konsekvens" (Bilag B:44). Ifølge Justitsministeren har der ikke i tilstrækkeligt grad været taget hånd om de børn og unge, som er på vej ud i kriminalitet (Ibid.). Ifølge Trine Bramsen (S) er problemet, at mange kommuner ikke har været gode nok til at få de "unge kriminelle på ret køl" (Ibid:26). Hun ytrer ligeledes, at LBUK skal sikre en *tidligere* og *mere* målrettet, forebyggende indsats over for de børn og unge, som begår grov kriminalitet (Ibid.). Med andre ord antyder Trine Bramsen (S), at indsatsen indtil videre *ikke* har været tidlig og målrettet nok, og det er årsagen til at nogle børn og unge begår grov kriminalitet. Altså er det igen en kritik af kommunerne. Naser Khader (retsordfører for Det Konservative Folkeparti) understreger også, at kommunen (samt familien) skal have nogle værktøjer ved hånden, som afspejler situationens alvor, så "(...) de unge kriminelle ikke bliver til voksne kriminelle" (Ibid.:43).

I selve lovteksten og bemærkningerne hertil er 'skaberne af problemet' italesat noget mere implicit. I selve loven er kapitel syv forbeholdt regler om kommunens tilsyn og ansvar, hvilket implicit taler ind i, at aftalepartierne rent juridisk ønsker, at forpligtede kommunen til at handle og føre tilsyn (LBUK §§ 53 og 54).

Måden hvorpå kommunerne fremstilles dikotomisk er gennem *forskel og lighed*. Både når der i ordførertalerne tales om fælles retning eller kommunernes forskellige fokus og praksis, så handler det om, hvorvidt der skal være forskel eller lighed i behandlingen af børn og unge afhængig af opholdskommunen. Her er der bred enighed mellem aftalepartierne: Der skal være lighed. Trine Bramsen (S) indikerer i sin ordførertale, at man ligefrem kan mistænke nogle kommuner for at prioriterer kommunens økonomi over de foranstaltninger, som der er mest fagligt belæg for. Det understreges dikotomisk af: det økonomiske versus det sociale. Man kan argumentere for, at diskussionen omkring kommunernes manglende fælles retning og konsekvens bunder i denne dikotomi. Der er afstand mellem, hvorvidt det økonomiske eller sociale skal vægtes højest. Ifølge aftalepartiernes udsagn vægtes og prioriteres det økonomiske højere i nogle kommuner (og ikke den foranstaltning, der er mest faglig belæg for). Modsat af aftalepartiernes problemrepræsentation, hvor det rette sociale tilbud samt den rette foranstaltning til barnet eller den unge bør vægtes højere.. I forhold til Losekes måde at konstruere en 'skurk' på, så handler det jo helt kort om at konstruere en skurk, som kan få skylden og ansvaret samt fordømmelse og had (Loseke 2003:85). I problemrepræsentationen og italesættelsen af kommunen i en "skurkerolle" er skyld, fordømmelse og had, i høj grad fraværende. I stedet lader det til at være en strategi at fokusere på 'ofrene' i stedet (Ibid.). Mere om dette senere i afsnittet. Politikerne vil i stedet konstruere en frugtbar løsning, mere end at tale om kommunen som roden til problemerne, selvom det nævnes både implicit og eksplicit, at skylden *er* hos kommunen.

At det ikke handler om at pege fingre og konstruere fordømmelse og had, kommer også til udtryk i Justitsministerens afsluttende tale: "Vi skal som samfund vise, at vi tager vores ansvar på os" (Bilag B:44) og igen, at de ansvarlige myndigheder i højere grad skal forpligtes (Ibid.). Men også børn og unge, deres forældre og kommunerne generelt, skal være med til aktivt, at sikre at børn ikke ender som en kriminel voksen (Ibid.). Ifølge denne passus er det således ikke alene kommunerne, som har et ansvar, men også samfundet, forældrene, børnene og de unge selv.

4.1.3 Hvem drejer det sig om - den hårde kerne?

For at kunne undersøge hele problemrepræsentationen, er det også nærliggende at analysere, *hvem* det hele drejer sig om. Som beskrevet tidligere i analysen, er problemet ifølge aftalepartierne helt overordnet den grove kriminalitet samt livsudsigterne for de børn og unge, som begår grov kriminalitet. Men i ovenstående afsnit går jeg ikke i dybden med, *hvem* der er den ene procent af en ungdomsårgang. Dette er formålet med dette underafsnit.

Indledningsvis, kan man tage udgangspunkt i selve loven. Heri ekspliciterer den tidligere nævnte §2 om lovens anvendelsesområde, *hvem* der er målgruppen for LBUK. Foruden kriminalitetskriteriet fremgår det af denne bestemmelse, at der er to yderligere kriterier: Et alderskriteriet og et opholdskriteriet (LBUK §2). Alderskriteriet er relevant for indeværende projekt, idet barnet *skal* være fyldt 10 år på tidspunktet for gerningen og ikke må være fyldt 15 år (Bilag C:89). I forhold til opholdskriteriet skal barnet ifølge LBUK §2 have opholdstilladelse eller i øvrigt fast og lovligt ophold i Danmark. Det vil sige dansk statsborgerskab, midlertidig (eller anden gyldig) opholdstilladelse eller lignende. Argumentet er, at afgørelser truffet ved Ungdomskriminalitetsnævnet kan være længerevarende (Ibid.:86). I forlængelse af kriminalitetskriteriet, skal barnet, for at blive henvist på baggrund af alvorlig kriminalitet også være i særlig risiko for at recidivere (Ibid.). Derfor er et krav i forbindelse med kriminalitetskriteriet, at der er risikofaktorer til stede. I bemærkningerne til lovforslaget tilføjes det, at risikofaktorerne både kan være individuelle, familiemæssige og miljømæssige faktorer (Ibid.:88). Dette er således den mere juridiske og formelle ramme, for *hvem* problemet drejer sig om.

Trine Bramsen (S) beskriver ydermere, at det drejer sig om en gruppe af cirka 700 børn og unge, som årligt begår grov kriminalitet (Bilag B:26). Fra udvalgsspørgsmål nummer 8, stillet af Radikale Venstres retsordfører Lotte Rod, skønnes det af Justitsministeriet, at 850 børn og unge i alderen 10-17 år vil være omfattet af målgruppen (Udvalgsspørgsmål nummer 8:2). Af de 850 børn vil cirka 400 være børn under 15 år. De sidste 450 vil være børn og unge mellem 15 og 17 år (Ibid.). Således er målgruppen afgrænset nærmere.

Under 1. behandling af LBUK forekommer beskrivelsen af målgruppen for LBUK, og hvem det hele drejer sig om mere subjektiv.

Retsordfører Preben Bang Henriksen (Venstre), benytter sig i sin ordførertale af et konkret eksempel fra Retsudvalgets tur til Gellerupparken:

”For et halvt års tid siden besøgte Retsudvalget Gellerupparken. Vi havde ikke bare mulighed for at tale med repræsentanterne for Braband Boligforening, vi havde også mulighed for at tale med det lokale politi på stedet og for den sags skyld også politidirektøren. Vi kunne høre, at tingene gik fremad, men vi kunne også høre fire historier om fire unge børn og deres start på det, jeg godt tør kalde en sikker kriminel løbebane. Der var drengen, som begik sit første indbrud som 13-årig. Inden han fyldte 15 år, var han registreret 14 gange hos politiet, herunder i forbindelse med sager om indbrud, tyveri, røveri og almindelig uorden. Som 17-årig var han registreret 130 gange hos politiet, bl.a. vedrørende sager om brandstiftelse, overtrædelse af knivloven, hærværk. Han havde på daværende tidspunkt – det er vel godt et halvt års tid siden, at vi var der – været sigtet i 15 straffesager. Vi kunne også se, at hans kammerat startede ud som 8-årig med et butikstyveri. Inden han fyldte 15 år, var han registreret 35 gange af politiet med sager om brandstiftelse, narko, butikstyveri, uro, hærværk og røveri. Som 16-årig var han oppe på 65 registreringer i forbindelse med bl.a. rockerindblanding, og på daværende tidspunkt havde han og var blevet sigtet i syv strafbare forhold. Det er oplysninger, som jeg har fra politiet” (Bilag B:32).

Ifølge Preben Bang Henriksens (V) kan regeringen vælge *ikke* at gøre noget ved problemet og lade ”(...) Per og Poul, Ahmed og Abdulla sejle deres egen sø ” (Ibid). Han demonstrerer, at regeringen har truffet et valg om at løse problemet. Eksemplet er dog med til at konstruere et billede af, samt en forståelse for de børn og unge, det handler om. Indledningsvis fortæller han, at hans eksempel kommer fra en tur til Gellerupparken. Allerede hér vil de fleste have en forestilling om, hvilke børn og unge, hans udsagn handler om. Gellerupparken er et af Danmarks største boligbyggerier, beliggende i Brabrand, få kilometer fra Århus. Men de fleste vil også associere Gellerupparken med et udsat boligområde – en af Danmarks såkaldte ghettoer. De fleste beboer i Gellerupparken er økonomisk trængte, socialt udsatte og etniske minoriteter. Med dette in mente er Preben Bang Henriksen (V) ved at konstruere et billede og en forståelse af ’dem det hele handler om’, som henleder individets fantasi hen på økonomisk trængte, socialt udsatte og etniske minoriteter. Herefter fortæller han om to unge, som i en tidlig alder startede deres ’kriminelle løbebane ’ og som har overtrådt straffeloven, flere gange.

I hans 'eksempel fra virkeligheden' er der vægt på, at begge drenge startede som en henholdsvis 8-årig og en 13-årig, og at *inden* de fyldte 15 år var registreret hos politiet henholdsvis 35 og 14 gange (Bilag B:32). Altså var de allerede relativt 'aktive' mens de var under den kriminelle lavalder. Hvilket netop er med til at understrege, at LBUK skal inkludere 10-14-årige også. Som introduktion til ovenstående citat, nævner Preben Bang Henriksen (V) også både ghettoer og rockere – som også nævnes i selve citatet (Ibid.:31-32). At nævne både ghettoer og rockere er med til at konstruere hans claim og altså citatet, som mere succesfuld, fordi ghettoer og rockere er to [sociale] problemer, som allerede er socialt accepteret, hvorfor det i denne sammenhæng kan gøre problemet med ungdomskriminalitet mere præsent og genkendeligt. At Preben Bang Henriksen (V) nævner rockere er i forbindelse med én af de unges kriminalitet gør samtidig, at problemerne hænger sammen, hvilket er en form for 'piggybacking' hvilket formodentlig kan styrke hans claim. Afslutningsvis i udsagnet nævnes det, at oplysningerne kommer fra politiet. Det inkluderer han formentlig for at "kvalitetssikre" eller "validere" udsagnet. Preben Bang Henriksen (V) nævner ikke eksplicit, at eksemplet handler om målgruppen, men dette ligger meget implicit i eksemplet. Dette er et eksempel på, hvordan en historie om målgruppen konstrueres og italesættes som værende sand, men samtidig også er med til at konstruere en typologi omkring målgruppen og selve problemet. Sat på spidsen signalerer han med dette eksempel, at det ofte er børn og unge i ghettoen, som begår denne grove form for kriminalitet, at børnene og de unge ofte kommer fra socialt udsatte og økonomiske trængte familier, og at der formentlig er tale om en familie med en anden etnisk minoritet. Dette eksempel indeholder således en implicit definition, jævnfør Losekes teori og er ydermere typificerende på en negativ måde. Definitionen er ikke de facto forkert, men den er heller ikke passende for hele målgruppen for LBUK. Preben Bang Henriksen skaber en konstruktion af problemet og af målgruppen, som gør problemet mere presserende, end hvis det eksempelvis handlede om et barn af Hr. Og Fru Danmark, som begår et enkeltstående kriminelt forhold.

Det er ikke tilfældigt, at jeg netop skriver 'Hr. og Fru Danmark'. Som svar på Justitsministerens egen ordførertale udtaler Justitsministeren: "Det er jo ikke nødvendigvis hr. og fru Danmarks børn på villavejene" (Bilag B:48). Således konstrueres og kategoriseres målgruppen yderligere. Kategorien Hr. og fru Danmarks børn bliver brugt til at adskille målgruppen fra den 'lovlydige' dansker, som *ikke* begår kriminalitet. Denne kategori taler således også ind i Preben Bang Henriksens (V) fortælling om de børn og unge, som lever i 'ghettoerne'. Fordi 'Hr. og Fru Danmarks børn' er nogle, som bor på villaveje i provinsen og ikke i ghettoerne som i ovenstående eksempel.

I flere af ordførertalerne (fra aftalepartierne) omtales de unge som 'unge kriminelle'. Det gælder både direkte i Trine Bramsens (S) ordførertale og i Naser Khaders ordførertale (Bilag B:43). Men også indirekte flere steder, hvor ordførerne referere til, at de unge senere i livet vil gå fra at være unge kriminelle til voksne kriminelle, hvis de fortsætter (Ibid.:29). Kategorier som 'kriminell' og 'ung kriminell' bliver brugt til at distancere og adskille den unge fra den voksne kriminelle. Derudover anvendes disse kategorier til at distancere den unge eller barnet (som har begået kriminalitet) fra andre børn og unge – som ikke begår kriminalitet. Disse to kategorier viser også, hvordan partierne, som er *for* LBUK, forstår de børn og unge, som risikerer at komme i Ungdomskriminalitetsnævnet.

Som tidligere nævnt bliver det både i bemærkningerne til lovforslaget og i Justitsministerens afsluttende tale understreget, at det *ikke* handler om *alle* børn og unge, som begår kriminalitet, men den 'hårde kerne' af en ungdomsårgang. At det handler om den 'hårde kerne' og ikke ethvert barn eller ung, som 'hugger en marsbar', kommer til udtryk i den politiske aftale, hvor ét af initiativerne er at: "Fødekæden til den hårde kerne skal stoppes" (Aftale om en reform af indsatsen mod ungdomskriminalitet – Alle handlinger har konsekvenser 2018:2). Udtrykket den 'hårde kerne' benyttes således allerede indledningsvist i definitionen af den gruppe af børn og unge, som lovforslaget handler om og benyttes også allerede i udspillet fra 2017 ved navn "Alle handlinger har konsekvenser" (Justitsministeriet 2017). Blandt aftalepartierne er det således en hyppig anvendt strategi inden for problemrepræsentation at benytte sådan et udtryk om målgruppen. Det er med til at signalere, at der er tale om en fasttømret gruppe, som er svær at udsætte for påvirkning. Et sådan udtryk signalerer således ikke en målgruppe med det store forandringspotentiale, men i stedet som værende mere statisk. Det er således også en typificering, som kan opleves negativ.

Opsummeringsvis indeholder regeringen, Socialdemokraterne og Dansk Folkepartis problemrepræsentation af ungdomskriminalitet i LBUK og under 1. behandling flere forskellige kategorier og dikotomier. Den grove ungdomskriminalitet italesættes som en stort problem. Det illustreres via de eksempler, som aftalepartierne bruger. Særligt de mere alvorlige former for kriminalitet, anvendes som et eksempel på kriminalitet, der kan føre til behandling i Ungdomskriminalitetsnævnet. Samtidig understreges det i ordførerens taler, at nogle former for kriminalitet er mere legitime og socialt accepteret end andre, samt at den grove kriminalitet begås af en bestemt type børn og unge.

Det understreges i ordførertalerne, at den grove ungdomskriminalitet fører barnet eller den unge ud på en kriminel løbebane, der fører til kriminalitet i voksenlivet samt et dårligere liv, hvor man ikke er en del af det store fællesskab, som er samfundet. Ifølge ordførerne er 'skurken' kommunen. Ordførerne pointerer, at de alt for forskellige tilgange i kommunerne bør ensrettes. Der skal være mere lighed frem for nuværende scenarie, hvor kommuner (efter sigende) værner mere om kommunens økonomi frem for de rigtige sociale foranstaltninger. Hvorfor fælles retning og konsekvens har været fraværende i den kommunale indsats for målgruppen. Endeligt er målgruppen i problemrepræsentationen omtalt som den hårde kerne, unge kriminelle og så videre. I problemrepræsentationen er målgruppen således konstrueret relativt negativt, som en gruppe af børn og unge, der allerede er hærdet kriminelle og svære at forandre samt en gruppe af børn og unge, som ikke er børn af Hr. og Fru. Danmark.

4.2 Hvordan løser vi problemet?

Formålet med dette afsnit er at analysere hvordan aftalepartierne problematiserer LBUK som løsning samt hvordan LBUK som løsning understreges med kategorier, dikotomier og begreber samt Losekes strategier.

Løsningen er, ikke overraskende LBUK. Ifølge Trine Bramsen (S) er løsningen at sikre en tidligere og mere målrettet indsats. Dette ved at indføre samt oprette Ungdomskriminalitetsnævnet, hvor man ifølge Peter Kofod (DF): "[...] altså i en alder fra 10 år, hvis man er mistænkt for at have begået noget rigtig grimt, kan komme ind" (Bilag B:28). Mere konkret består Ungdomskriminalitetsnævnet af en dommer, en politiansat, en kommunalansat, bistået af en børnesagkyndig, som skal behandle sagerne (Ibid.:32). Som Peter Kofod siger:

"[...] en gruppe af forskellige personer omkring en, der allerbedst og sammen kan iværksætte nødvendige reaktioner der skal til, for at den unge stopper med at begå kriminalitet" (Ibid.:28)

Peter Kofod italesætter således parterne i Ungdomskriminalitetsnævnet på en positiv måde, ved at bruge udtrykket 'allerbedst' og 'sammen', for at referere til at de tilsammen er særligt kompetente.

Ungdomskriminalitetsnævnet skal træffe afgørelse om en straksreaktion af mere genoprettende karakter eller et længerevarende forbedringsforløb (Bilag B:32). Alt sammen på baggrund af en konkret og individuel vurdering (Ibid.). Endeligt skal der føres tilsyn med denne afgørelse af Ungekriminalforsorgen, som er en underafdeling af Kriminalforsorgen (Ibid.).

Ungdomskriminalitetsnævnet og Ungekriminalforsorgen er med andre ord de centrale initiativer, der skal løse førmtalte problem. Som Naser Khader (K) påpeger, er disse to initiativer løsningen, fordi det handler om at udvise 'tough love' og at signalere, at alle handlinger har konsekvenser (Ibid.:43). Ifølge Naser Khader (K) er løsningen på et mere overordnet niveau, nogle mere konsekvente sociale indsatser mod det mindretal af mindreårige, der begår meget kriminalitet (Ibid.). Eller som Preben Bang Henriksen (V) også påpeger, handler det ikke om straf i straffelovens forstand, men snarere om en "kærlig hånd" til barnet eller den unge med henblik på at komme på "rette spor" igen (Ibid.:32). Som Preben Bang Henriksen (V) siger løsningen er ikke morsom, men nødvendig (Ibid.). Ordførerne anvender således forskellige strategier til at udtrykke den samme holdning på - fra "tough love" til "en kærlig hånd". Disse udtryk er særlig interessante i måden LBUK som løsning problematiseres, fordi de italesætter LBUK som en god og omsorgsfuld løsning.

I problemrepræsentationen handler det ydermere om at signalere, at det handler om, at få børnene og de unge på "ret køl" (Ibid.:26) , "rette spor" (Ibid.:44) og "ret kurs" (Ibid.:45), hvorfor der skal være en rigtig konsekvens, jævnfør citatet fra Naser Khader (K): "(...) en konsekvens, som de unge kan tage alvorligt, ellers lader vi dem i stikken. Ellers gør vi dem en bjørnetjeneste" (Ibid.). I problemrepræsentationen af løsningen er LBUK således til for at hjælpe målgruppen. LBUK skal altså trods konsekvens opleves, som en 'kærlig hånd' til barnet eller den unge.

Ifølge aftalepartierne er LBUK også defineret som en *dansk* løsning. Eksempelvis finder man flere steder under 1. behandling vendinger som: "(...) for det gør vi ikke i Danmark, det kunne vi ikke drømme om at gøre i Danmark", som Peter Kofod (DF) siger i sin ordførertale (Bilag B:28). Løsningen bliver også konstrueret i relation til resten af verden og understreget med en dikotomisk forståelse af *national* versus *international*. Ifølge aftalepartierne er den privilegerede forståelse, at forstå løsningen som national. Det vil sige som baseret på danske – og hermed nationale grundprincipper - fremfor at forstå løsningen som en international løsning. At løsningen frem for alt er dansk og national frem for international understreges også ved en konkret sammenligning med Holland og det hollandske system.

Peter Kofod (DF) ekspliciterer eksempelvis, at selvom Hollands ungdomskriminalitet også er nedadgående, så har de ”[...] et helt andet system dernede, et egentligt domstolslignende system med en lavere kriminel lavalder” (Bilag B:35). Den danske løsning bliver defineret som værende i kontrast til det hollandske system, hvilket er med til at understrege det nationale versus det internationale.

At LBUK i høj grad er en løsning baseret på danske værdier eksemplificeres også på anden vis i Peter Kofods (DF) ordførertale:

” [...] og jeg er faktisk rigtig godt tilfreds og stolt af det, vi er nået frem til. Men jeg er ikke stolt af den måde, det her har været behandlet på udadtil. Man har jo engang imellem næsten indtrykket af, at Danmark er blevet sådan et uland, altså at Danmark er blevet et land, hvor vi behandler børn og unge helt forfærdeligt” (Ibid.:29).

Her kategoriserer Peter Kofod (DF) implicit Danmark som et iland ud fra en dikotomisk forståelse af *iland* versus *uland*. Peter Kofod (DF) karakteriserer et uland ved at behandle børn og unge helt forfærdeligt. Hvor Danmark derimod er et iland, som *ikke* forsømmer danske børn og unge (Ibid.). Ydermere argumenterer han for, at Danmark snarere er et land, hvor partier kan sætte sig ned og lave en aftale og et system på trods af ”tidligere gods” som ”(...) rent faktisk batter noget, og hvor det vi ønsker, rent faktisk kommer til at virke” (Ibid.). Altså karakteriserer han også Danmark som et iland, i måden hvorpå loven er blevet til.

Selve nævnsrådet ledes af Ungdomskriminalitetsnævnets formand eller næstformand (LBUK §40). Vedkommende skal være dommer (LBUK §3). Det er formanden eller næstformandens opgave at redegøre for, hvilken sag der behandles, hvem der er mødt, og hvordan mødet skal forløbe (LBUK §40; Bilag C:103). Formanden eller næstformanden er også mødeleder og skal derfor sikre sig, at alle relevante forhold bliver drøftet, afslutte mødet og redegøre mundtligt for nævnets afgørelse og give klagevejledning³ (Ibid.). Er barnet og forældremyndighedsindehaver ikke til stede under hele mødet, udsættes sagen som udgangspunkt, og politiet kan i den forbindelse yde bistand, hvis barn eller forældremyndighedsindehaver ikke har lovligt forfald (LBUK §§37 og 38). Som udgangspunkt kan manglende fremmøde af bisidder eller ressourceperson ikke udsætte sagen (LBUK §39).

³ Som kun er forbeholdt de 15 – 17-årige – ikke de 10-14-årige Som kun er forbeholdt de 15 – 17-årige – ikke de 10-14-årige.

Under mødet redegøres for indstillingen til Ungdomskriminalitetsnævnet af den kommunale repræsentant, hvorefter indstillingen drøftes med barnet og forældremyndighedsindehaver (LBUK §41). Er betingelserne ikke opfyldt, eller tilstrækkeligt oplyst, afvises sagen (LBUK §42,43) Ellers træffes der afgørelse under mødet (LBUK §44). Ifølge bemærkningerne er formålet med barnet og forældremyndighedernes tilstedeværelse:

” (...) at både barnet eller den unge og forældremyndighedsindehaverne forstår, at kriminel adfærd har konsekvenser, hvorfor der er behov for en særlig indsats over for barnet eller den unge, dels at sikre den bedste dialog om barnet eller den unges situation med henblik på, at finde de rigtige løsninger på barnets eller den unges problemer og behov” (Bilag C:100).

Det interessante i dette udsagn er, at man vægter det højt, at barnet er til stede for at sikre den bedste dialog *om barnets situation* og for at finde de rigtige løsninger på *barnets problemer og behov*, og *ikke* den bedste dialog *med* barnet om situationen og deres problemer. Det fremgår tydeligt her, at man ønsker at sende et signal til barnet og forældremyndighedsindehavere: Kriminel adfærd har konsekvenser, og mødet er ikke til for, at barnet kan komme til orde. Jævnfør LBUK §41 skal barnet dog have mulighed for at redegøre for sin opfattelse af egne og familiens forhold og komme med bemærkninger til den ungefaglige undersøgelser og deres ønsker for fremtiden (Ibid.:103). Det fremgår dog ligeledes af denne bestemmelse, at selvom barnet har mulighed for at blive hørt, så er formålet med dette blot at opnå tilslutning fra barnet i forhold til den konkrete afgørelse (Ibid.). Og således ikke nogen form for medbestemmelse.

Og netop signalværdien ved nævnsrådet og omstændighederne heromkring inddrages i flere ordførertaler. I forhold til politiets mulighed for at yde bistand kommenteres det flere gange under 1. behandling, som her: ”[...] at uniformeret politi selvfølgelig ikke skal troppe op på skoler eller i hjemmet og afhente børn eller unge” af Trine Bramsen (S) (Bilag B:26), at signalværdien *ikke* er at afskrække børnene. Eller som Preben Bang Henriksen (V) siger: ”De nævn, der behandler de her sager, er ikke nordkoreanske tribunaler” (Ibid.:32). Hvad angår løsningen fremstår det her som om, at dommeren, den politiansatte og kommunalansatte er dem, som ”[...] allerbedst og sammen kan iværksætte de nødvendige reaktioner” for at sikre, at problemerne bliver løst (Ibid.:28)

4.2.1 Hvad betyder løsningen for målgruppen?

Ovenstående er således LBUK og hvordan den skal forstås i en større sammenhæng samt hvordan aftalepartierne definerer selve løsningen i forhold til praksis. Men nævnsrådet udmunder også i en afgørelse, og netop den afgørelse, som Ungdomskriminalitetsnævnet træffer giver anledning til særlig opmærksomhed. Afgørelsens definition får i sidste ende betydning for selve målgruppen samt for, hvorvidt problemet bliver løst.

Ifølge LBUK træffer Ungdomskriminalitetsnævnet afgørelse om en straksreaktion (LBUK §12), et forbedringsforløb (LBUK§13) og/eller anbringelse uden for hjemmet, på en lukket døgninstitution, en sikret døgninstitution eller særlig sikret døgninstitution (LBUK §§ 14-17).

”Ungdomskriminalitetsnævnet kan pålægge barnet eller den unge en straksreaktion, som kan bestå i at bidrage til at genoprette forrettet skade eller deltage i andre aktiviteter med genoprettende formål herunder udføre samfundsnyttigt arbejde” (LBUK §12)

Jævnfør ovenstående §12 i LBUK handler straksreaktionen om, at barnet skal genoprette forrettet skade eller deltage i andre aktiviteter med genoprettende formål, herunder udføre samfundsnyttigt arbejde. Dette skal ifølge bemærkningerne ske ud fra principperne om ”restorative justice” (genoprettende ret). Ifølge bemærkningerne til LBUK er restorative justice ikke et entydigt begreb, men handler overordnet om, at overtrædelsen er en overtrædelse er begået mod et menneske eller afgrænsede fællesskaber, og at gerningsmanden skal gøre denne skade god igen (Bilag C:55). Mere konkret er det centralt, at straksreaktionen skal have et:

”klart opdragende og dermed udviklingsmæssigt sigte, herunder, at barnet eller den unge bringes til at forstå konsekvenserne af kriminelle handlinger” (Ibid.).

Bemærkningerne samt bestemmelsen bidrager til en forståelse samt konstruktion af målgruppen som værende uopdragen eller som minimum at mangle opdragelse. Det opdragende og genoprettende skal ifølge bemærkningerne bestå i, at barnet oplever at bidrage til et trygt og ordentligt samfund (Ibid.). Her antydes det også, at børnene og de unge er med til at destabilisere samfundet ved at gøre samfundet kaotisk og utrygt med deres kriminalitet.

For at kunne blive pålagt en straksreaktion, skal der foreligge oplysninger om adfærdsproblemer og/eller negativ adfærd samt at barnets udvikling er i fare (LBUK §12 stk. 2). I bemærkningerne eksemplificeres adfærdsproblemer som kriminalitet i et vist omfang eller grovhed, ulovligt skolefravær eller anden forsømmelse af undervisningspligten, alvorlig adfærds- eller tilpasningsproblemer, eller at barnet ikke tidligere har ville samarbejde med myndigheder om mulige løsninger på sine problemer (Bilag C:99).

”Ungdomskriminalitetsnævnet kan fastsætte et forbedringsforløb i form af en handleplan med en varighed af op til 2 år. For børn og unge i alderen 10 til 14 år kan handleplanen i særlige tilfælde have en varighed på op til 4 år. Handleplanen skal angive en eller flere konkrete foranstaltninger for barnet eller den unge, som vurderes egnede i forhold til barnets eller den unges problemer og behov (...)” (Ibid.).

I LBUK defineres forbedringsforløb som ovenstående jævnfør LBUK §13. Ifølge bemærkningerne er forbedringsforløb således et struktureret og kontrolleret fremadrettet forløb (Bilag C:56), som skal bringe barnet ”tilbage i trivsel og positiv udvikling og væk fra sin kriminelle løbebane” (Ibid.). Ifølge definitionen i LBUK kan forbedringsforløbet fastsættes med varighed i op til 2 år og for indeværende projekt op til 4 år (Ibid.:57). Dette hvis der er massiv behov for støtte (Ibid.). Varigheden som forbedringsforløbet fastsættes til, er ifølge bemærkningerne ikke afhængig af typen af kriminalitet, da det alene handler om at støtte barnet, trods at kriminaliteten kan indikere, at barnet har behov for støtte i et vis omfang for en vis periode (Ibid.). Ydermere fremgår det (af lovtæksten samt bemærkningerne), at Ungdomskriminalitetsnævnet ved personfarlig kriminalitet *skal* overveje anbringelse (LBUK §14).

Under 1. behandling af partierne *for* LBUK er Ungdomskriminalitetsnævnets afgørelse og således straksreaktion og forbedringsforløb, ikke det som vinder mest taletid. I Preben Bang Henriksens (V) ordførertale understreger han LBUK §§12 og 13 om straksreaktion og forbedringsforløb og udtaler følgende om straksreaktion og forbedringsforløb:

”Nævnets afgørelse kan være en straksreaktion af mere genoprettende karakter. Vi har vist til hudløshed nævnt det her med den brandbil, der skal vaskes, men det er jo bare et eksempel, det kunne også være fjernelse af graffiti og andet. Herudover kan nævnet give et længerevarende forbedringsforløb, alt sammen efter en konkret og individuel vurdering” (Bilag B:32).

Her bliver straksreaktionen således eksemplificeret med eksemplet om, at barnet eller den unge som *reaktion* på deres kriminelle handling eksempelvis kunne vaske en brandbil eller fjerne grafitti. I eksemplerne kan man således argumentere for at der i højere grad er et genoprettende fokus frem for et opdragende sigte, som begge er formålet med straksreaktion jævnfør bemærkningerne (Bilag C:55). Ydermere viser eksemplerne hvordan en straksreaktion kan være med til at bidrage til et *ordentligt* samfund (Ibid.).

I citatet uddybes forbedringsforløbet ikke yderligere end hvad der allerede er beskrevet i bemærkningerne. I Christina Egelunds (LA) ordførertale, taler hun om, at straksreaktion skal være af opdragende karakter (Bilag B:36). Herudover tilføjer hun at konsekvens bør være meningsfuld, og at det alene er meningsfuldt, at reaktionen er hurtig, fordi :

”(...) den skal jo i bund og grund få de unge til at forstå, at begår man kriminalitet, har det konsekvenser – ligesom alle andre handlinger, som vi begår her i livet, har konsekvenser for os” (Bilag B:36) .

Opsummeringsvis har aftalepartierne i deres problemrepræsentation af LBUK mere fokus på det genoprettende frem for det opdragende samt på hele konsekvenstanken. Aftalepartierne har således ikke fokus på hvordan afgørelsen bliver oplevet af målgruppen samt hvordan Ungdomskriminalitetsnævnet kan have en anden signalværdi.

4.3 Hvordan kan ungdomskriminalitet og ”Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet” forstås anderledes?

Formålet med denne del af analysen er at undersøge hvad der *ikke* er en del af problemrepræsentationen af ungdomskriminalitet og LBUK som løsning. Dette gøres ved at analysere hvordan oppositionen (det vil sige partierne *imod* LBUK) problematiserer ungdomskriminalitet og LBUK som løsning. Herudover anvendes nøglebegreber, dikotomier og kategoriseringer samt Losekes teori, til at understrege forskellene i problemrepræsentationerne.

4.3.1 Hvem bør ”Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet” inkludere og hvorfor?

Helt formelt er målgruppen for LBUK de 10-17-årige, hvor alderskriteriet, opholdskriteriet og kriminalitetskriteriet er opfyldt. Dog er der i aftalepartiernes problemrepræsentation nogle former for kriminalitet, som er mere legitime og nogle karakteristika, som kendetegner målgruppen bedre. Iblant alle retsordførere er der derfor særligt diskussion om, *hvem* LBUK bør inkludere og hvorfor.

I modsætning til aftalepartiernes problemrepræsentation, har Pernille Skipper (socialordfører for Enhedslisten) en anden holdning til, hvem der er målgruppen. Det fremgår i hendes kommentar til Peter Kofods (DF) ordførertale:

”(...) fordi man har at gøre med en ganske udsat gruppe af børn, for der er jo tale om børn, der er meget, meget udsatte. De fleste lever i fattigdom, har selv været udsat for vold eller overgreb, er måske selvskadende. Der er, når vi taler om børn, som begår alvorlig kriminalitet, altid problemer” (Bilag B:29)

Ifølge Pernille Skipper (EL) er der tale om både *udsatte* og *sårbare* børn og unge, som lever i *fattigdom* og selv har været *ofre*. Endeligt er kriminalitet et resultat af andre problemer - uanset omstændighederne. Derfor har disse børn brug for hjælp, støtte og vejledning, ”(...) til at udvikle sig til voksne hele mennesker” (Ibid.). Definitionen af målgruppen, som ofre, udsatte og sårbare og fattige er således væsentlig forskellig fra aftalepartiernes problemrepræsentation. Ovenstående citat samt målgruppedefinition adskiller sig fra øvrige udtalelser fra aftalepartierne (i deres problemrepræsentation). Ifølge Pernille Skipper (EL) kendetegnes *hele* målgruppen for LBUK ved karakteristika som udsathed og sårbarhed. I Peter Kofods (DF) svar på Pernille Skipper (EL) udsagn, anerkender han, at der er tale om en udsat gruppe af børn og unge - netop derfor er LBUK løsningen (Bilag B:29-30). Alligevel indgår det dog ikke i hans problemrepræsentation. Derved adskiller de to problemrepræsentationer sig fra hinanden.

Desuden konstruerer Pernille Skipper (EL) et billede af målgruppen som ’ofre’ for kriminalitet samt børn og unge, der lever i fattigdom og måske er selvskadende. Fattigdom er et nøglebegreb, som de fleste har en common-sense forståelse af, og samtidig er fattigdom et andet socialt problem. Ved at bruge det i sin claim, benytter Pernille Skipper (EL) sig af ’piggybacking’, hvor hun konstruerer problemet om ungdomskriminalitet i forlængelse af et allerede-eksisterende problem som er fattigdom.

At inddrage fattigdom i denne diskussion samt debat, er med til at forstærke ungdomskriminalitet som et problem og italesætte nødvendigheden af en løsning.

Pernille Skipper (EL) definerer en målgruppe, som selv er 'ofre'. Derved konstruerer hun en målgruppe, som fortjener sympati og ikke er skyld i egen kriminalitet. Derfor bør de heller ikke udsættes for den samme fordømmelse, man ellers kunne have over for målgruppen.

Målgruppen bliver således både konstrueret som ofre og skurke.

Ifølge Losekes teori er det skurke, fordi den grove ungdomskriminalitet som begås af målgruppen på en eller anden vis genererer ofre. Men ifølge aftalepartierne problemrepræsentation eksisterer ungdomskriminalitet alene, fordi kommunerne ikke gør det tilstrækkelige. Det betyder samtidig at målgruppen er ofre for kommunens utilstrækkelige arbejde. Derfor kan man argumentere for, at målgruppen både kan konstrueres som skurke eller ofre ved hjælp af claims-making strategierne. Børnene og de unge kan således italesættes som skurke, der selv er skyld i deres omstændigheder eller som uskyldige og rene personer, der kalder på medfølelse og at de er uden ansvar for deres omstændigheder. Det vil sige som ofre. Særligt aftalepartierne, konstruerer og definerer målgruppen på en negativ måde, det vil sige som børn og unge, der fortjener konsekvens og som selv er skyldige i deres situation. Mens partierne *imod* LBUK i stedet konstruerer en sårbar målgruppe, karakteriseret af udsatte børn og unge, som fortjener hjælp, vejledning, støtte og medfølelse.

Under 1. behandling kan man iagttage, hvordan aftalepartierne definerer målgruppen som "unge" frem for "børn". Mens at partierne *imod* LBUK kategoriserer målgruppen som "børn". Det fremgår også af følgende udsagn fra Naser Khaders (K) ordførertale: "(...) for meget fokus på de kriminelle unges rettigheder og ve og vel og velbefindende og for lidt fokus på ofrene" (Bilag B:44). Naser Khader (K) omtaler målgruppen som 'unge kriminelle' og minder samtidig om, at det ikke kun bør handle om selve målgruppen, men også om de egentlige ofre. De unge må opleve konsekvens. For som han senere siger: "(...) når man er 15 år og på vej ud i en hård kriminel løbebane, så skal der være en rigtig konsekvens, en konsekvens, som de unge kan tage alvorligt (...)" (Ibid.). I ét citat som dette bliver det tydeligt, at der i problemrepræsentationen *ikke* er medlidenhed med en 15-årig, som begår hyppig kriminalitet. I stedet er det ofrene, som fortjener medlidenhed – de 'rigtige' ofre. Denne måde at konstruere målgruppen på adskiller sig markant for oppositionens generelt. Ét godt eksempel på dette er Lotte Rods ordførertale for Radikale Venstre.

”Barndommen har en værdi i sig selv. Vi vælger ikke selv, hvem vores forældre er, men de første måneder og år af vores liv er fuldstændig afgørende for resten af vores liv, hvor meget mor og far kigger os i øjnene, hvor meget de pludrer med os, hvor meget de leger med os. Alle børn er født nysgerrige og kærlige, og vi er kun, hvad vores forældre giver os chancen for at spejle os i” (Bilag B:39).

Ovenstående citat adskiller sig på markant fra Naser Khaders (K) måde at kategorisere målgruppen på. Først og fremmest ved at omtale målgruppen som børn og ikke unge. Samt ved at benytte nøglebegrebet barndommen. Lotte Rods (RV) udsagn er med til at konstruere et billede af en målgruppe, som uskyldig og kalder på medfølelse. Ovenstående citat antyder, at målgruppen ikke selv er skyldige i deres problemer, men at ansvaret i stedet hviler på forældrene. Samtidig benytter hun tillægsord som ‘nysgerrige’ og ‘kærlige’, der ikke umiddelbart associeres med hårdkogte kriminelle. Hvis man som læser ikke føler sig overbevist af ovenstående citat (claim), så afslutter Lotte Rod (RV) sin ordførertale med stærkt billedsprog: ”(...) 10-årige sover stadig med bamser, og de skal ikke isoleres eller i fængsel, de skal have hjælp” (Bilag B:39). Lotte Rod kategoriserer målgruppen som ‘børn’, som stadig sover med bamser. I denne udlægning er målgruppen uskyldig, mens løsningen udlægges som barbarisk og inhuman. Bamser og fængsel går sjældent hånd i hånd. Noget der således også er interessant ved disse to eksempler, er, at de begge benytter kategorien alder til at definere målgruppen. Men med to forskellige hensigter til at tegne et billede af målgruppen som skyldige unge skurke eller uskyldige samspilsramte børn.

4.3.2 ”Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet” – et socialt initiativ?

Socialkontekst eller retslig kontekst? Sociallovgivning eller strafferetlig lovgivning? Socialministeriet eller Justitsministeriet? Socialminister eller Justitsminister? Retsordfører eller Socialordfører? Retsudvalg eller Socialudvalg? Socialpolitik eller retspolitik?

Ovenstående er et forsøg på at illustrere dikotomier, som fremgår både implicit og eksplicit under 1. behandling. Alle dikotomier handler om LBUK som en løsning på ungdomskriminalitet. Ovenstående illustrerer derfor, hvordan at aftalepartierne og oppositionspartierne helt generelt er *uenige*. Er LBUK et nyt strafferetligt system, hvor børn under den kriminelle lavalder kan modtage straf – uden om den kriminelle lavalder? Eller er LBUK et forsøg på et bedre fungerende system, hvor børn skal have hjælp, støtte og vejledning?

Noget af det mest gennemgående i debatten under 1. behandling er den diskussion; hvornår kan et system defineres som strafferetligt og domstolslignende? Oppositionen anfægter i deres ordførertaler samt i deres kommentarer på ordførertale flere forskellige dele af LBUK som løsning på den grove ungdomskriminalitet.

For det første anfægtes LBUK som løsning på et mere generelt niveau. Pernille Skipper (EL) udtaler følgende:

”(...) men det her system er grundlæggende til fare for at gøre mere skade på børn, end det gør gavn, fordi det er et strafferetslignende system, (...). Det er et system, som bygger på, at det i hvert fald, hvis ikke det er med en straf i straffelovens egentlige forstand, så skal foregive en straf.” (Bilag B:33)

I ovenstående citat fremgår det således at LBUK som *løsninger* er problematisk, med argumentet om at det ligner et strafferetligt system. Argumentet for, at LBUK er en strafferetlig løsning fremfor socialpolitisk, findes af oppositionen blandt andet i hvordan loven blev fremlagt. Trine Torp (SF) pointerer indledningsvis i hendes ordførertale, at LBUK er fremsat af Justitsministeren, og ikke Socialministeren og at LBUK behandles i Retsudvalget og ikke Socialudvalget (Ibid.:41). Derfor er hendes argumentet, at der *ikke* kan være tale om social lovgivning (Ibid.:27). Dikotomierne i indledningen i dette afsnit understreger således at LBUK som løsning både forstås og italesættes som socialpolitisk *og* strafferetlig.

I citatet fra Pernille Skipper fremgår det ligeledes, at systemet skal foregive en straf. I dette er Trine Bramsen (S) uenig. Som det fremgår af Trine Bramsens (S) ordførertale er LBUK: ”En aftale der alene bygger på socialpolitiske elementer. Ingen straf, ingen ungdomsdomstol, ingen børnefængsler” (Ibid.:26). LBUK’s intention er alene at være en social indsats (Ibid.). Ifølge Trine Bramsen (S) er der ikke tale om at LBUK foregiver en straf, fordi der er ”(...) overhovedet ikke tale om straf” med LBUK (Ibid.), men i stedet ”(...) reaktioner fra den sociale redskabskasse” (Ibid.). Trine Bramsen (S) uddyber måden hvorpå hun forstår straf. I hendes måde at definere straf, fremgår det først og fremmest, at straf ikke ’hører til’ i den ’sociale redskabskasse’, men i en ’strafferetlige redskabskasse’. Med andre ord er straf således en form for redskab, som ifølge Trine Bramsen (S) ikke er tilgængelig, fordi LBUK benytter en anden redskabskasse.

Trine Bramsen (S) anerkender dog, ved hjælp af at skelne mellem beslutninger som privat person og politiker, at man som privatperson godt kan definere noget som straf ”med sine venner” (Bilag B::27), men at hun i arbejdet som politiker, når man ”arbejder med love” (Ibid.), synes det er vigtigt, at man er præcis med ”hvor de forskellige begreber hører hjemme” og med at definere (Ibid.). Trine Bramsen (S) forholder sig således til straf som et nøglebegreb, og som et begreb der kun kan forstås entydigt. Hun fortsætter og fortæller, at skulle gå til fodbold eller at rydde op efter skader, i fri fortolkning kan være straf, men at der ikke er tale om straf i denne sammenhæng (Ibid.).

I Preben Bang Henriksen (V) ordførertale taler han også om definitionen af straf. Med et konkret eksempel går han tilmed lidt længere end Trine Bramsen (S) som vedholdende fastslår, at der alene er tale om socialpolitiske elementer. Preben Bang Henriksen siger følgende;

”(...) som jurist skal jeg da ikke negligere, at nogle af aspekterne i det her jo godt kan minde om straf. Altså, hvis Peter hader at vaske en brandbil, men nævnet kommer med afgørelsen om, at han skal vaske den, jamen så må jeg være ærlig og sige, at så vil Peter nok opfatte det som en straf. Jeg kan give flere eksempler fra min egen ungdom, hvor jeg også må sige, at der var ting, som jeg opfattede som straf, og alligevel kunne jeg hverken kalde på byret, landsret eller Højesteret (...).” (Ibid.:32)

For det første anerkender han således Pernille Skipper (EL) og oppositionen, i at straksreaktion eller forbedringsforløb *kan* opleves som en straf for målgruppen. Men i eksemplet ligger også implicit, at der muligvis kan være tale om straf, men at dette ikke alene gør løsningen, hverken mere eller mindre rigtig og fornuftig. I ovenstående anerkender han således, hvordan løsningen og i dette konkrete tilfælde straf, kan forstås forskelligt, *men* at LBUK stadig er den rigtige løsning på problemet.

Under 1. Behandling af LBUK bruges en række forskellige betegnelser om straksreaktion og forbedringsforløb. Dette illustrerer, at partierne forstår straf forskelligt. Under 1. behandling kaldes det både; sociale initiativer (Bilag B:27), social indsats (Bilag B:26,32 45), socialpædagogisk indsats (Bilag B:29), reaktioner (Bilag B:27,31), social foranstaltning (Bilag B:29), sanktion (Bilag B: 31,42) og straf (Bilag B:27). De to sidstnævnte er jævnfør ovenstående diskussion, særligt benyttet af oppositionen. Den forskellige brug af betegnelser understreger således to ting. At de forskellige partier forstår og definerer straf forskelligt samt at måden hvorpå de forskellige partier taler om LBUK er værdiladet.

Her er sanktion og straf naturligvis de to betegnelser, som især taler ind i løsningen, som noget negativt og konsekvensfyldt, mens de andre betegnelser i stedet konstruerer løsningen mere positivt og som en hjælp til barnet og den unge.

I Pernille Skipper (EL) citat i indledningen af dette afsnit er endnu et spørgsmål præsent: Hvad gør, at oppositionen mener LBUK er et strafferetligt system? Eller med Pernille Skippers (EL) egne ord: Hvad er det helt præcist i LBUK, som gør, at aftalepartierne helt ”(...) grundlæggende har misforstået socialpædagogiske indsatser” (Bilag B:29)?

Det helt korte svar på dette er Ungdomskriminalitetsnævnet. I oppositionens ordførertaler, samt kommentarer på ordførertaler, ytrer oppositionen hvordan, at det er problematisk med Ungdomskriminalitetsnævnet og LBUK generelt, fordi det minder om det strafferetlige system i Danmark. Dette gør de ved at hjælp af en karakterisering af hvad der er et strafferetligt system og hvad der er et socialpolitisk tiltag. Og helt enkelt er det Ungdomskriminalitetsnævnets sammensætning, som er særlig problematisk. Oppositionen forstår og italesætter, at mødet med dommer og politi, gør det til et strafferetligt system (Bilag B:31,34, 37,39). Pernille Skipper (EL) udtaler følgende:

”Hvad er det så, der gør det til ikke bare en snert af straf, men et strafflignende system? Ja, det er politi og dommere, det er hurtige konsekvenser og alt muligt andet, det er, at det hele skal være ens, og at der ikke bliver taget hensyn til den enkelte, og at det faktum, at man begår kriminalitet, når man er barn, hænger sammen med familiære problemer, med sociale problemer, med vold, misbrug, overgreb. Børn gør ikke bare sådan noget for sjov eller af sig selv og derfor kan man ikke bare nøjes med at sende en politibetjent ud og slå et barn oven i hovedet. Man skaber modreaktioner i stedet for” (...).(Bilag B:33).

I ovenstående citat pointeres det således, at flere ting er ’usynlige’ i den måde hvorpå LBUK italesættes af aftalepartierne. Dels politiet og dommernes roller, de hurtige konsekvenser, at alt skal være ens samt det manglende hensyn til resten af omstændighederne omkring barnet. I forhold til politiets rolle i LBUK anfægtes politiets mulighed for at yde bistand (LBUK §14) som problematisk. Samt deres plads i Ungdomskriminalitetsnævnet.

At politiets mulighed for at yde bistand er problematisk, er det Pernille Skipper (EL), mener med 'at man ikke kan nøjes med at sende en politibetjent ud og slå et barn oven i hovedet'. Ifølge retsordfører Trine Torp (Socialistisk Folkeparti), bør man ikke bruge "(...) den form for magtanvendelse over for børn, medmindre det er besluttet for at beskytte barnet, så det altså ville være et svigt ikke at hente barnet med magt" (Bilag B:43). Peter Kofods (DF) svar bliver her: "Jeg siger da ikke, at politiet skal rykke ud sådan babubabu og hente en eller anden. Det kunne jeg sådan set ikke drømme om at sige" (Ibid.). I Peter Kofods (DF) svar på Trine Torps kritik, kommer det således til udtryk, at de har to forskellige måder, at kategorisere politiet og det signal politiet kan sende ved at afhente et barn. Peter Kofod (DF) kategoriserer senere politiet, som kan yde bistand, som en "flink landbetjent" (Ibid.). Tillægsordet 'flink' taler i denne sammenhæng for sig selv, som et positivt tillægsord.

Det vil sige en mere positiv kategorisering af politiet. Landbetjent taler mere implicit også ind i denne positive kategorisering af politiet, eftersom landbetjente i daglig tale ville referere til nærpolitiet eller lokalbetjente, og således den mere 'civile' og mindre beredskabsprægede del af politiet med en relation til barnet og lokalmiljøet. Dette står i kontrast til Trine Torps (SF) kategorisering, hvor politiet (eller fogeden (Ibid)), kun skal involveres for at *beskytte* barnet fra "fare" (Ibid.). Ifølge Trine Torp (SF) bør politiet således ikke yde bistand, hvis det handler om omsorg for barnet (Ibid.), da hun i sine udsagn tildeler politiet en anden rolle qua sin kategorisering af politiet. Den måde Trine Torp (SF) og resten af oppositionen kategoriserer politiet, bliver derfor årsagen til, at de ikke ser politiet som en del af løsningen og derfor kritiserer Ungdomskriminalitetsnævnet. Aftalepartierne godtager ikke kritikken. De mener ikke vi har et:

"(...) et onskabsfuldt og forfærdeligt politi i Danmark. Vi har faktisk nogle rigtig dygtige medarbejdere i dansk politi, som godt er i stand til at håndtere de forskellige situationer. Jeg bliver en lille smule ked af det, når man på den måde taler ned til politiet, og får det til at lyde, som om de skal møde op med hjelme og beskyttelsesgrej og det hele på. Det er jo ikke det, der er tilfældet her." (Ibid.:30).

Ovenstående citat illustrerer på anden vis hvordan, at måden hvorpå politiet både italesættes og konstrueres under 1. behandling er forskellig. Aftalepartierne kritiserer og anfægter således oppositionen, for at konstruere et billede af politiet som onskabsfuldt og forfærdeligt fremfor dygtige og kompetente myndighedspersoner.

Peter Kofod (DF), nævner hjelme og beskyttelsesgrej i citatet, hvilket referer tilbage til oppositionens måde at kategorisere politiet på, som nogle der alene fungerer og arbejder i beredskabsfunktion.

Det kritiseres også af oppositionen, at politiet og dommere er en fast del af Ungdomskriminalitetsnævnet, fordi det ifølge oppositionen gør løsningen til et ”domstolslignende system” (Bilag B:34). Eksempelsvis nævner Rosa Lund (EL), at det gør en stor forskel i barnets møde med systemet, at møde en dommer, samt at netop dommerens tilstedeværelse gør, at Ungdomskriminalitetsnævnet bliver domstolslignende (Ibid.). Rosa Lund (EL) fortsætter og uddyber mere detaljeret, hvad der er problematisk med Ungdomskriminalitetsnævnet. Ifølge Rosa Lund (EL), er Ungdomskriminalitetsnævnet blandt andet problematisk, fordi børn ”helt ned til 10 år” er en del af målgruppen og at dette vil opleves, som en løftet pegefinger ”(...) en løftet pegefinger udefra, der straffer” (Bilag B:34). Med udefra menes, at Ungdomskriminalitetsnævnet, består af dommer, politi, som barnet ikke kender (Ibid.). Det udtrykkes således flere steder af oppositionen, at det skal være nogle som kender barnet (Ibid.:40). I selve bemærkningerne uddybes det, at politiet på intet tidspunkt skal optræde i uniform, hverken under potentiel afhentning af et barn eller i Ungdomskriminalitetsnævnet (Bilag C:90). Det fremgår også, at politiets repræsentant *ikke* behøver være en politibetjent, men blot en politiansat (Ibid.). Men for oppositionen er dette ikke nok, det problematiske ligger i, at politiet og dommeren, som repræsentant for deres myndighed, er en del af Ungdomskriminalitetsnævnet (Bilag B:35).

Aftalepartierne godtager heller ikke denne kritik af Ungdomskriminalitetsnævnet. Her bliver det først og fremmest tydeligt, at de to parter igen har forskellige måder at kategorisere politiet og dommere på. Men samtidig også at opfattelsen af, hvornår noget opleves som en straf, er forskellig. Folketingsmedlem Karina Due (DF) kommenterer Rosa Lunds (EL) kategoriseringen af Ungdomskriminalitetsnævnet som domstolslignende:

”Nævnet består af dommeren, som ikke sidder med kappe på og paryk eller noget som helst, og så er der en politiansat, altså ikke en politibetjent i uniform, men en politiansat, og så er der en repræsentant for kommunen. Hver eneste gang man har snakket om, hvem der sidder i det her nævn, er der ingen, der har nævnt repræsentanten for kommunen (...)” (Bilag B:35)

Den forskellige måde, at kategorisere på, bliver igen tydelig. Og igen bliver beklædning en måde at kategorisere. I dette tilfælde kategorisering af dommeren.

Ifølge Karina Due (DF) er kappe og paryk således forbundet med hendes måde at forstå en dommer, og eftersom dette ikke er aktuelt i forbindelse med Ungdomskriminalitetsnævnet, så er Ungdomskriminalitetsnævnet ikke domstolslignende. Andetsteds nævner Karina Due (DF) ligeledes, at barnet heller ikke skal ind i en retssal (Bilag B:35). Karina Due (DF) forbinder således også et bestemt rum, nemlig retssalen, med dommerens funktion. Ungdomskriminalitetsnævnet kommer ikke til at foregå i egentlige retssale, hvorfor Karina Due (DF) igen mangler forståelse for oppositionens forståelse af Ungdomskriminalitetsnævnet som domstolslignende.

I citatet nævner Karina Due (DF) også, at repræsentanten fra kommunen aldrig nævnes. Gennem min kodning blev jeg opmærksom på samme. Det er således interessant, at oppositionen i deres italesættelse ikke påpeger den kommunalansatte part, som er en ligeværdig part i Ungdomskriminalitetsnævnet.

Derfor bliver det således tydeligt, at oppositionens måde at italesætte Ungdomskriminalitetsnævnet alene har fokus, på hvad der ifølge oppositionen er problematisk ved Ungdomskriminalitetsnævnet og ikke hvad der er godt og i højere grad minder om det sociale system før LBUK trådte i kraft. Afslutningsvis og opsummeringsvis er nedenstående citat et meget godt eksempel på, hvordan at de to parter forstår og italesætter nævnet ud fra vidt forskellige kategoriseringer:

”De nævn, der behandler de her sager, er ikke nordkoreanske tribunaler. Dommerne er ikke en kommissær, hvis formål det er at sætte en ung mand ud af spillet, politiet er ikke et hemmeligt folkepoliti, og justitsministeren er ikke ond. Tak.” (Bilag B:32).

4.3.3 Ungdomskriminalitetsnævnet – bedre end kommunen?

I forlængelse af diskussionen omkring selve Ungdomskriminalitetsnævnet, bliver forskellige claims-making-strategier samt dikotomiske forståelser tydelige i måden hvorpå løsningen italesættes. Peter Kofod (DF) påpeger i sin ordførertale, at det for ham er underordnet hvorvidt det er en sagsbehandler, dommer eller et tværfagligt team, som behandler et barn eller ungs sag (Bilag B:28). Ifølge ham, er det ikke mødet med systemet, som er afgørende. Med referering til Ungdomskriminalitetsnævnet tror Peter Kofod (DF) dog ”(...) selvfølgelig, det er godt, at der er flere kloge hoveder, der mødes, og som kan se de forskellige perspektiver” (Ibid.). I denne claim er det derfor tydeligt, at han forsøger, at italesætte Ungdomskriminalitetsnævnet (og løsningen) på en succesfuld måde.

Det gør han dels ved at italesætte parterne i nævnet, det vil sige dommeren, den politiansatte og kommunalansatte, som 'kloge hoveder', men også ved at ligge vægt på deres kompetencer og således deres 'forskellige perspektiver'. Samme strategi benytter Christina Egelund (LA) sig af. Hun kategoriserer i stedet Ungdomskriminalitetsnævnet, som et "(...) panel af kyndige voksne mennesker" (Ibid.:37). I sit udsagn er der således på anden vis fokus på parterne i Ungdomskriminalitetsnævnets kompetencer. Hun kategoriserer ligeledes parterne som 'voksne mennesker' i denne sammenhæng (til forskel fra tidligere) bliver kategorien som voksen altså brugt, som en positiv kategori, som signalerer modenhed og fornuft. Samt kompetencen til at træffe en afgørelse om børnene og de unges fremtid.

"(...) hvad var der så sket med det nuværende system kontra det nye system? Ja, med det nuværende system var du blevet hevet ind på kommunen, men med det nye system kommer du ind i en kreds, hvor flere mennesker kan se tingene fra flere forskellige vinkler og beslutte, hvilken reaktion der skal fastsættes. Det synes jeg ikke der er meget straf i. Jeg synes, der er sund fornuft i det" (Bilag B:31)

I forlængelse af ovenstående omkring Ungdomskriminalitetsnævnets sammensætning og kompetencer pointerer ovenstående citat fra Peter Kofod (DF) netop dette. Ifølge aftalepartierne er LBUK og Ungdomskriminalitetsnævnet den rigtige løsning, det er sågar "sund fornuft", fordi LBUK tilbyder en helhedsorienteret løsning. Dette understreges med en skelnen mellem det nuværende system og det nye system. Denne skelnen benyttes flere steder til at understrege LBUK. Peter Kofod (DF) fortsætter, at han ikke forstår at "det skulle være noget af det farligste i verden" (Bilag B:35). Netop med vægt på kompetencer og kyndigheden, er Ungdomskriminalitetsnævnet Ifølge Peter Kofod (DF), at foretrække frem for de 98 forskellige niveauer i kommunerne. Dette fordi Ungdomskriminalitetsnævnet er en uafhængig dommer fremfor en sagsbehandler ved kommunen. Ydermere er kommunen og politiet til stede, til at se sagen fra forskellige perspektiver (Bilag B:35). Peter Kofod (DF) sammenligner således LBUK med det tidligere system, som en måde at understrege, at LBUK er en fornuftig løsning. Heri ligger der således også en implicit skelnen mellem kommunen som politisk afhængig og Ungdomskriminalitetsnævnet som uafhængig. Som bruges af Peter Kofod (DF), som bruge til at understrege hans pointe.

En anden måde hvorpå Ungdomskriminalitetsnævnet kan forstås anderledes, handler om hvorvidt Ungdomskriminalitet og hele LBUK er en omsorgsfuld løsning.

Peter Kofod (DF) siger følgende:

”Jeg synes ikke, at det her er straf med straf på, overhovedet ikke. Jeg synes faktisk, at det, vi foreslår, er enormt omsorgsfuldt, og jeg mener det. Altså, jeg mener, det er enormt omsorgsfuldt. Hvis man er et barn, der, som ordføreren siger, har fået en skidt start, altså er et udsat barn og har brug for hjælp, støtte og vejledning, så må det da være den bedst mulige hjælp, støtte og vejledning, at det, man skal videre til, er noget, der visiteres af en bred vifte af fagpersoner, der sidder i det her nævn, altså som uafhængigt kan kigge på den her sag fra forskellige vinkler. Det synes jeg faktisk er en hjælpende hånd. Altså, det mener jeg ikke er straf, og jeg synes ikke, det er hårdt. Jeg er godt klar over, at der er en masse hårde skæbner, og det er jo dem, vi skal tage hånd om og sørge for kommer videre og får et bedre liv end det, de måske er vokset op i. Men jeg synes ikke på nogen måde, at det her er forfærdeligt”
(Bilag B:29)

På et andet tidspunkt fortsætter Peter Kofod (DF) og pointerer, at han synes dette system er *mere* omsorgsfuldt end det daværende system (Ibid.). Som det fremgår af ovenstående, er fordi et barn modtager hjælp, støtte og vejledning gennem Ungdomskriminalitetsnævnet. Et andet sted tilføjer han ligeledes at straksreaktionen og forbedringsforløbet er reaktioner, som ”i store hele” er samme reaktioner som systemet *før* LBUK kunne iværksætte (Ibid:31). Dette udsagn bliver således en måde at italesætte LBUK, som en løsning, der *ikke* skaber massive forandring for nogen parter. Oppositionen anfægter dog denne forståelse af løsningen og nærmere Ungdomskriminalitetsnævnet. Ifølge Rosa Lund (EL) er det ikke et udtryk for omsorg, at komme i Ungdomskriminalitetsnævnet, fordi det vil opleves som en straf (Bilag B:34). Ydermere kan man ifølge Rosa Lund (EL) ”(...) ikke straffe børn og unge til at blive bedre mennesker. Men man kan opdrage dem og støtte dem til at gøre det” (Ibid.). I ovenstående bliver omsorg en slags nøglebegreb, som ved første øjekast betyder det samme og er fast defineret, men ved nærmere behandling alligevel ikke defineres på samme måde. En common-sense forståelse af omsorg, ville være som hensynsfuld og omhyggelig behandling af noget eller som en følelse bag at være sit ansvar bevidst og tage vare på eller bekymre sig om nogen.

I Peter Kofods (DF) nævner han netop dele af denne common-sense forståelse af omsorg. Eksempelvis ved at italesætte, at det handler om at hjælpe, støtte og vejlede og at "(...) tage hånd om" de udsatte børn (Ibid.:29). I et andet citat fra Rosa Lund (EL), påpeger hun samme ting. Det handler om at støtte, hjælpe og vejlede og ikke straffe. Disse udsagn fører således tilbage til tidligere diskussion i analysen: Hvornår er noget en straf? I dette bliver det således tydeligt, at det ikke er selve afgørelsen, som Ungdomskriminalitetsnævnet træffer, som er problematisk, men i stedet *hvordan* afgørelsen træffes og af *hvem*. Dette stemmer også overens med et andet udsagn fra Rosa Lund (EL), hvor hun erklærer sig enig i, at der hurtigt skal være en reaktion, og at straksreaktionen kan have en god og opdragende effekt (Ibid.:34).

5. Diskussion

I dette afsnit diskuteres aftalepartiernes problemrepræsentation af ungdomskriminalitet og LBUK som løsning samt hvordan dette kan skabe henholdsvis positiv og negativ forandring i ungdomskriminalitet for de 10-14 årige. Ydermere diskuteres det hvilken betydning det har, at noget er udeladt af aftalepartiernes problemrepræsentation.

5.1 Udsat barn eller ung kriminel?

Analysen illustrerede, at noget af det som oppositionen anfægtede aftalepartierne for under 1. behandling, var at man ikke i højere grad italesatte, at målgruppen var udsatte børn og unge, og at kriminaliteten derfor altid er et udtryk for andre problemer.

Få danske undersøgelser berør udsathed og mistrivsel alene i aldersgruppen 10-14 år. Ligeledes er der få danske undersøgelser som alene afdækker kriminalitet blandt 10-14 årige. En ældre undersøgelse fra Danmarks Statistik, har dog et temafsnit, som alene kortlægger kriminalitet blandt 10-14årige. Temaafsnittet benytter politiets registre (POLSAS) til dette. Afsnittet sammenligner udsatte 10-14-årige med 'almindelige' 10-14 årige. Et barn defineres som udsat, ved at konstatere om barnet har været anbragt og/eller har modtaget en forebyggende foranstaltning samme år, som barnet eller den unge registreres for kriminalitet i politiets registre (Danmarks Statistik 2010:69). Hvorvidt barnet modtog en forebyggende foranstaltning og/eller var anbragt før eller efter lovovertrædelsen, kan ikke afgøres på baggrund af datasættet. Undersøgelsen konkluderer at *udsatte* børn mellem 10 og 14 år er overrepræsenteret i kriminalitetsstatistikkerne (Ibid.). Ifølge undersøgelserne optræder udsatte 10-14-årige seks gange så hyppigt i kriminalitetsstatistikkerne, som resten af deres aldersgruppe (Ibid.:70). Herunder særligt de anbragte børn (Ibid.).

Trods tallene er forældet er tendensen i undersøgelsen alligevel interessant i forhold til problematiseringen af målgruppen under 1. Behandling af LBUK. I forhold til aftalepartiernes problematiseringen af målgruppen, er det således interessant at ingen af aftalepartierne påpeger udsatheden på eget initiativ, når en undersøgelse som ovenstående viser, at der er væsentlig forskel på om barnet er udsat. Også andre undersøgelser om børn og unge konkluderer samme; De unge, som begår mere og alvorligere kriminalitet mistrives i højere grad socialt. De føler sig isoleret, ensomme, og uden det nødvendige sociale netværk til at drøfte problemer.

De føler også i højere grad at deres liv er dårligt og har lavere selvtillid (Sørensen, Nielsen & Osmec 2010:204-209). Jævnfør undersøgelsen om udsathed, så er de børn, som begår alvorligere kriminalitet i højere grad også socialt udsatte på forskellig vis (Ibid.). At aftalepartierne ikke italesætter dette i deres problemrepræsentation af ungdomskriminalitet, kan have konsekvenser for, hvordan LBUK som løsning er tænkt. Tilgodeser LBUK, at de fleste børn som kommer i Ungdomskriminalitetsnævnet vil være udsatte og måske anbragte i forvejen?

Måden hvorpå ungdomskriminalitet og LBUK er problematiseret af aftalepartierne, betyder således at man risikere *ikke* at have øje for de andre sociale problemer, som er til stede og alene have et fokus på målgruppens kriminalitet. Som Trine Torp (SF) er inde på i sin ordførertale risikerer man med LBUK således at kriminalisere sociale problemer, fordi kriminaliteten formodentlig afspejler andre problemer i barnets liv. Hvorfor man også kan diskutere om det er uden betydning at det netop er de mest udsatte børn og unge, som LBUK retter sig mod, og om dette i sidste ende betyder at disse børn bliver mere udsatte end før interaktionen med Ungdomskriminalitetsnævnet.

Hér er selve måden aftalepartierne italesætter målgruppen også af betydning. Kategoriseringen som 'ung kriminel' fremfor 'udsat barn' er således med til at den kriminelle handling træder i forgrunden mens andre mulige sociale problemer, som er til stede i barnets liv træder i baggrunden.

Ydermere er kategoriseringen af målgruppen som 'unge kriminelle' og 'hårde kerne' med til at stigmatisere barnet. Der findes forskellige stemplingsteorier eksempelvis Howard Beckers teori om 'outsiders', Erving Goffmans om 'stigma' eller Edwin Lemert om 'primær og sekundær afvigelse'. Mere overordnet handler stemplingsteorier, om de konsekvenser som definitioner har for individer. Det vil sige de konsekvenser det kan have at kalde en 10-årig for en 'ung kriminel' eller en 13-årig for en del af den 'hårde kerne'. Ved at benytte disse kategoriseringer risikerer man ifølge Lemert sekundær afvigelse. Sekundær afvigelse hænger sammen med primær afvigelse og handler om, den reaktion barnet har på den primære afvigelse, som i denne sammenhæng er kriminaliteten (Lemert 2014:265). Når aftalepartierne italesætter barnet som 'ung kriminel', som reaktion på barnets kriminelle handling, kan det betyde at barnet vil tage kategorien som ung kriminel til sig samt den afvigende adfærd. Også selvom barnet ikke oplevede sig selv som kriminel før stemplingen. Det vil resultere i at barnet begår mere kriminalitet. Kategorien bliver således en måde for barnet at forsvare, forholde og angribe både afgørelsen i Ungdomskriminalitetsnævnet, samt de reaktioner og konsekvenser som Ungdomskriminalitetsnævnet må føre med sig (Ibid.).

Samt en måde at gøre en negativ identitet til en positiv identitet. Et barn er således ikke afvigende i sig selv. Det er noget barnet bliver til via stempeling (Lemert 2014:265). Måden hvorpå aftalepartierne omtaler barnet er således særdeles magtfuld og kan have konsekvenser for barnets selvbillede, som over tid vil begynde, at se sig selv som kriminel, hvorfor stemplingen af et barn som eksempelvis 'ung kriminel' risikerer at blive en "selvopfyldende profeti". Som i stedet fører til kontraproduktivitet og mere recidiv.

5.2 Tilbage i fællesskabet?

I aftalepartiernes problematisering af målgruppen, italesættes det at målgruppen skal 'tilbage i fællesskabet' og væk fra den 'kriminelle løbebane'. Ydermere er en del af problemrepræsentationen at målgruppen eksempelvis risikerer et 'dunkelt liv' og at blive en del af det kriminelle miljø.

En spørgeskemaundersøgelse blandt folkeskoleelever fra 7.-10.klasse på skoler beliggende i socialt udsatte boligområder i Storkøbenhavn fra Justitsministeriets Forskningskontor, undersøger børn og unge i kriminelle grupper. Eller med andre ord; Første led i Fødekæden. Det vil sige LBUK's målgruppe. Undersøgelsen konkluderer at, en uforholdsmæssig stor andel af ungdomskriminalitet begås af unge i grupper (Pedersen & Lindstad 2011:3). I undersøgelsen inddeles de unge i fire kategorier alt afhængig af deres erfaringer med både kriminalitet og kriminelle grupper. De fire kategorier er; Lovlydige, Småkriminelle, Alvorligt Kriminelle og Unge i kriminelle grupper (Ibid.). Undersøgelsen konkluderer at unge i kriminelle grupper har en langt større kriminalitetsfrekvens, og en mere accepterende holdning til kriminalitet (Ibid.). De unges livsstil og kriminalitetsrisikoen er forbundet tydeligere end baggrundfaktorer og psykologiske forhold. Det er således de unges fritid, *hvem* de færdes med og *hvor* de færdes, som afgør omfanget af kriminalitet og deltagelsen i kriminelle grupper frem for faktorer som selvkontrol og moral samt forholdet til forældre og skole (Ibid.: 5-6). Samtidig er det dét at de kriminelle grupper, kan tilbyde en identitet eller et livsindhold, til nogle af de børn og unge, som i nogle sammenhænge, måtte opleve, at de ikke slår til (Ibid.:8).

Netop dette konkluderer et dansk etnografisk studie, som undersøger de unges liv på sikrede institutioner. Undersøgelsen konkluderer at de grundlæggende erfaringer, som de unge gør sig er ventetid og kedsomhed (Bengtsson 2012:186). Dette er også genkendelige erfaringer, fra deres liv uden for den sikrede institution (Ibid.). Måden hvorpå de håndterer kedsomhed, er ved at skabe spænding og ved at skabe afvigende subkulturer, som netop hylder ekstrem spænding (Ibid.).

Dette som oftest i form af kriminalitet men også gennem venskab og loyalitet (Ibid). De unge skaber således en subkultur på baggrund af deres unikke erfaring i deres hverdagsliv uden for institutionerne (Ibid.).

Desuden vidner andre undersøgelser omkring risikofaktorer, at forskellen mellem de mest kriminelle børn og unge i Danmark i høj grad beror på forskelle i forhold til familiebaggrund og relation forældre, mens forskelle mellem mere og mindre alvorligt kriminelle i højere grad skal forklares ud fra den unges adfærd og kammeratskaber (Pedersen & Jørgensen 2017:71). Herunder hvorvidt man har venner, som begår kriminalitet (Ibid.). I forhold til indeværende målgruppe siger ovenstående med andre ord, at det ikke er relation til forældre og familiebaggrund som afgør hvorvidt barnet begår mere kriminalitet, men den unges adfærd, kammeratskaber og deres kriminelle adfærd. Med italesættelsen af målgruppen som værende uden for fællesskabet og samtidig hele løsningen risikerer man således at dette bliver en selvopfyldende prioritet. Fordi LBUK bliver et system, som for de unge bliver et fælles tredje, som man kan danne fællesskab omkring.

Ydermere risikerer man at LBUK og måden målgruppen problematiseres af aftalepartierne resulterer i yderligere marginalisering og ekskludering af målgruppen. Jævnfør ovenstående undersøgelser er målgruppen angiveligt allerede ekskluderet fra fællesskabet. At italesætte målgruppen, som aftalepartierne gør, er netop med til at børnene og de unge ikke føler de slår til, og er en egentlig del af samfundet. Hvorfor italesættelsen kan betyde at man gør kriminelle grupper mere attraktive, fordi de kan tilbyde en identitet som er positiv frem for negativ. Man risikerer således at skubbe børnene ud i kriminelle miljøer frem for at trække dem ind (eller tilbage) i fællesskabet.

5.3 Ungdomskriminalitetsnævnets signalværdi

En af de helt centrale diskussioner er hvordan Ungdomskriminalitetsnævnet skal italesættes. Hvilken signalværdi har en dommer, politiet samt hvilken konsekvenser er der med Ungdomskriminalitetsnævnet? Trods at aftalepartierne *ikke* italesætter Ungdomskriminalitetsnævnet som et møde med et strafferetslignede system og at Peter Kofod (DF) på et tidspunkt siger, at han ikke tror det mødet med systemet, som gør forskellen (Bilag B:28) så taler forskningen herom i mod.

Flere store udenlandske undersøgelser viser hvordan, at indgriben fra både politi og sanktionssystemet i ungdomsårene, kan have adskillige konsekvenser (Jørgensen et al.2015: 99).

Opsummeringsvis konkluderer undersøgelserne, at en tidlig stemping som kriminel, øger risikoen for at et barn eller en ung efterfølgende begår mere kriminalitet og øger kriminaliteten ved både 18, 21, 32 og 48 års alderen (Ibid.). Men det influerer også senere skolepræstationer, arbejdsløshed, andre sociale faktorer samt den generelle tilbøjelighed til at trække sig fra det konventionelle sociale netværk og i stedet søge kriminelle miljøer (Ibid.: 99-100; Kommissionen vedrørende ungdomskriminalitet 2009:662) Forskning af en et barn eller en ungs møde med politiet og sanktionssystemet vidner således om at uanset om man italesætter dommeren som "(...) ret flinke, venlige, ordentlige mennesker" (Bilag B:31) eller politiet som "(...) nogle dygtige medarbejdere" (Ibid.), så risikerer oplevelsen af Ungdomskriminalitetsnævnet at sætte spor i barnets liv på både kort og lang sigt. På en negativ måde.

Et andet mere teoretisk perspektiv på Ungdomskriminalitetsnævnet, samt måden hvorpå Ungdomskriminalitetsnævnet møder barnet, er John Braithwaite og hans teori om "Crime, Shame and Reintegration". Ifølge Braithwaite vil pointen være at Ungdomskriminalitetsnævnet kun kan lykkes, hvis fordømmelsen ikke er stigmatiserende men i stedet er reintegrerende (Braithwaite 2014:268). Måden samfundet og politikkerne lykkes med at løse at én lille andel af børn og unge begår en uforholdsmæssig stor andel af den samlede ungdomskriminalitet, er således ved at sørge for at samfundets kulturelle måde, at fordømme børnene og de unge på er reintegrerende (Ibid.). Argumentet er at fordømmelse, som er stigmatiserende fører til yderligere udstødelse samt stadfæstelse af den afvigende adfærd, modsat hvis fordømmelsen er reintegrerende, hvor fordømmelsen stadig indeholder kærlighed og respekt til barnet eller den unge (Ibid.). Hvis Ungdomskriminalitetsnævnet stigmatiserer barnet risikerer man ifølge Braithwaite blot at skubbe barnet ud i kriminalitet og gøre subkulture, hvor konventionelle normer og værdier er fraværende, mere attraktive. Målet med LBUK er at børnene og de unge væk fra den 'kriminelle løbebane', men hvis man stigmatiserer barnet i løsningen, så risikerer man ifølge Braithwaite modsatte.

I aftalepartiernes problemrepræsentation er der meget fokus på de børn og unge, som igen og igen begår kriminalitet. Her glemmer de, at et barn i realiteten kan komme i Ungdomskriminalitetsnævnet på baggrund af én lovovertrædelse.

Derfor vil LBUK's primære gruppe være de udsatte børn, som har begået gentagen kriminalitet, *men* få af sagerne i Ungdomskriminalitetsnævnet vil unægtelig være tilfælde af førstegangskriminalitet, derfor er det i disse sager uhyre vigtigt, hvordan man møder barnet og hvordan barnet oplever mødet i Ungdomskriminalitetsnævnet.

5.4 Den kriminelle lavalder

I perioden 1. juli 2010 til 29. februar 2012, var den kriminelle lavalder 14 år i Danmark. Både før og forinden var den kriminelle lavalder 15 år. Justitsministeriets Forskningskontor konkluderer i den årlige udgivelse af udviklingen i børne- og ungdomskriminalitet fra 2014, at sænkelsen af den kriminelle lavalder *ikke* havde kriminalpræventiv effekt (Justitsministeriets Forskningskontor 2015:132). Andre undersøgelser finder samme resultat (Damm et.al. 2017). Med teoretiske termer konkluderer undersøgelsen, at reformen ikke umiddelbart havde hverken en generalpræventiv effekt, individualpræventiv effekt eller stemplingseffekt (Justitsministeriets Forskningskontor 2015:132). At sænkelsen af den kriminelle lavalder ikke umiddelbart havde en generalpræventiv effekt betyder at der ikke umiddelbart var flere 14-årige, som afholdt sig fra at begå kriminalitet, fordi de med en lavere kriminel lavalder, risikerede både at få en plettet straffeattest *og* at blive strafforfulgt (Ibid.:133). Eftersom den registrerede børne- og ungdomskriminalitet siden 2006 har været faldende for alle aldersgrupper, er det selvfølgelig, at denne udvikling også gør sig gældende for 14-åriges kriminalitet i denne periode. Derfor er det svært at bevise, om sænkelse af den kriminelle lavalder i perioden har haft en generalpræventiv effekt (Ibid.:132). Den individualpræventive effekt referer til at sænkelsen af den kriminelle lavalder i forbindelse med straffen, gennem afskrækkelse og resocialisering skulle resultere i at den 14-årige begår mindre kriminalitet fremadrettet, eller i hvert fald pågribes og straffes for mindre kriminalitet. Den stigmatiserende effekt refererer til at, pågribelse, afhøringer, rettergang og straf, kan medføre at de 14-årige, som oplever dette via omgivelsernes reaktion på deres afvigelse, kan få en opfattelse af sig selv, som kriminelle, hvilket direkte kan lede til at den 14-årige begår mere kriminalitet eller indirekte ved at den 14-årige vil ændre sin identitet, eksempelvis ved at søge nye og mere kriminelle kammerater, miste interessen for skole, hvilket på længere sigt kan øge risikoen for ny kriminalitet. Hverken i forhold til den individualpræventive effekt eller stemplingseffekten, finder der en reel effekt. Der findes ingen forskelle mellem de to grupper med hensyn til omfanget af ny kriminalitet inden for to år (Ibid.:134).

I flere undersøgelser vurderes det af psykologer at børn under 15 år, har svært ved dels at forstå juridiske problemstillinger og at deres dømmekraft og evne til at løse problemer er dårlig (Kommissionen vedrørende ungdomskriminalitet 2009:662). En række empiriske studier, viser det samme; at unge ikke har den fornødne psykosociale modenhed før post-adolescence. Det vil sige efter fra 19-25 (Loeffler & Chalfin, 2017:63). Ydermere viser det, at behandle unge, som voksne i retssystemet hænger sammen med recidiv. Unge reagerer derfor ifølge empiriske studier negativt på at blive behandlet som voksne i retssystemet (Ibid.).

Opsummeringsvis er der således intet i ovenstående litteratur, som vidner om at det har hjulpet at sætte den kriminelle lavalder i Danmark ned til 14 år. Ydermere vidner flere internationale studier om, at børn under 15 år *ikke* forstår konsekvenser af deres handlinger. Hvorfor aftalepartiernes argumenter om at børn ned til 10 år skal opleve at alle handlinger har konsekvens kan synes svagt i relation til eksisterende forskning. Især hvis man sammenholder det med den potentielle risiko for Ungdomskriminalitetsnævnet kommer til at stemple barnet.

5.5 Parallelsystem, dobbeltarbejde og flere myndighedskonfrontationer?

Før LBUK var to initiativer centrale i forebyggelsen af at børn og unge ikke begik kriminalitet igen: Netværkssamråd og Ungesamråd. Netværkssamråd har været en fast integreret del af Lov om Social Service (serviceloven (SEL)) i form af §57c, samt i den kommunale forebyggelse af ungdomskriminalitet. Ifølge SEL §57c er kommunen forpligtet til at indkalde relevante parter til et netværkssamråd, hvis en ung under 18 år er mistænkt for at have begået alvorlig kriminalitet. Alvorlig kriminalitet defineres lig LBUK's kriminalitetskriteriet. Ungesamråd er et tværsektorielt samarbejdsorgan, hvor relevante myndigheder og institutioner i forbindelse med visse sigtelser mod unge drøfter, hvad der vil være en hensigtsmæssig sanktion og indstiller dette til domstolen. Dette samråd gælder således kun unge, som er *over* den kriminelle lavalder. Formålet med ungesamråd er at forbedre myndighedssamarbejdet med henblik på at yde en mere helhedsorienteret og kvalificeret indsats over for den enkelte dømte unge.

Fælles for begge initiativer er således at det er forums, hvor relevante parter - som oftest myndighedspersoner - behandler sagerne, med udgangspunkt i at yde en helhedsorienteret og kvalificeret indsats. Ungesamrådets målgruppe er dog imidlertid afgrænset, til kun at handle om unge, som er fyldt 15 år, eftersom det handler om sager der kan komme for en dommer.

Ungesamrådet og netværkssamrådet er således sammenlignelige på forskellig vis og har tilmed ligheder med LBUK og Ungdomskriminalitetsnævnet i formålet om at forebygge at børn og unge begår kriminalitet, samt behandling af barnet eller den unges sag i et forum af myndighedspersoner. LBUK og oprettelsen af Ungdomskriminalitetsnævn afløser hverken Netværkssamråd og/eller Ungesamråd.

Under 1. Behandling af LBUK kritiserer oppositionen aftalepartierne og LBUK for at skabe et parallel system, hvor risikoen for "(...) at alting kan falde mellem flere stole" (Bilag B:32). Dette illustrerer ovenstående meget godt. Status lige nu er altså, at der er tre forskellige initiativer med samme myndighedsparter, samme formål og til dels samme målgruppe. Aftalepartierne italesætter løsningen, som om at kommunens kompetence flyttes over i et Ungdomskriminalitetsnævn (Bilag B:33). Men ovenstående vidner om, at virkningen af LBUK formodentlig kan resultere i dobbeltarbejde for myndighedsparter, som nu både i SEL og LBUK er forpligtet til at behandle et barns sag. Ydermere vil det for det enkelte barn betyde, at barnet risikerer at skulle til Netværkssamråd den ene dag og i Ungdomskriminalitetsnævnet den anden dag, hvilket betyder, at mindreårige og deres forældre udsættes for adskillige myndighedskonfrontationer, som kan være overvældende for et barn og ydermere stigmatiserende.

Endeligt, tages der ikke stilling til hvad der sker, hvis barnet igen og igen ikke efterlever Ungdomskriminalitetsnævnets afgørelse, om det så betyder at barnet igen og igen skal i Ungdomskriminalitetsnævnet

5.6 "(...) sådan noget gør vi ikke i Danmark"

Afslutningsvis er en måde hvorpå aftalepartierne legitimerer LBUK som løsning på, ved at sammenligne Danmark med Holland. Dette som en måde, at sige at LBUK adskiller sig markant for systemet i Holland. Men gør LBUK egentlig det? I Holland er den kriminelle lavalder 12 år. Indlejret i den hollandske strafferetsplejelovgivning er der en række særlige bestemmelser, som vedrører børn og unge i aldersgruppen 12-17 år (Kommissionen vedrørende ungdomskriminalitet 2009:650). Det primære hensyn bag reglerne er et rehabiliterende sigte. For unge i alderen 16-17 år, er det dog muligt at være omfattet af det almindelige straffesystem, alt afhængig af det strafbare forholds karakter, den unges personlig og omstændighederne i forbindelse med det strafbare forhold (Ibid.). Holland har en særlig ungdomsdomstol, ledet af en "ungdomsdommer", mens særligt alvorlige sager rådgives af en dommer af et "beskyttelsesråd" (Ibid.).

Det primære formål er ligeledes rehabilitering og dommeren kan vælge en række særlige ”ungdomssanktioner” (Ibid.). I dette ungdomsretssystem, kan et barn mellem 12 og 15 år maksimum frihedsberøves i 12 måneder og 24 måneder, hvis den unge er mellem 16 og 17 år (Ibid.). Er barnet eller den unge under 18 år, har politiet mulighed for at undlade, at rejse tiltale mod barnet eller den unge frivilligt deltager i det såkaldte ”Halt”-program (Ibid.).

Er barnet under 12 år er der udviklet det såkaldte ”Stop”-program, som er et frivilligt tilbud til både barnet og dets forældre, og som skal forhindre recidiv, ved at få barnet til at forstå, hvorfor deres lovovertrædelse er uacceptabel og desuden ved at afdække psykosociale eller familiemæssige problemer, som kan påvirke barnet og dets adfærd negativt (Ibid.:651). Behandlingsmæssige foranstaltninger er uden for det strafferetlige system, her kan barnet pålægges en behandlingsmæssige foranstaltning i form af anbringelse i en åben eller lukket institution for børn og unge (Ibid.:651).

I Holland er den kriminelle lavalder således lavere end i Danmark, hvor den kriminelle lavalder stadig er 15 år. *Men* det rehabiliterende sigte som det primære hensyn, en række særlovsbestemmelser for børn i aldersgruppen 12-17 år, vægt på alle forhold omkring barnet, en ungdomsdomstol, ungdomsdommer, samt specielle foranstaltninger til børn under 15 år kan til forveksling minde om LBUK – blot italesat på en anden måde. Det hollandske system adskiller sig således væsentligt fra det danske, fordi deres reaktioner i forhold til børn der begår kriminalitet beror på en lavere kriminel lavalder og dermed en tidligere ”retsliggørelse” og involvering af det strafferetlige system (Ibid.:653). Sanktionerne som kan pålægges børn og unge i det hollandske ungdomsretssystem er dog imidlertid meget lig sanktionsmulighederne som de sociale myndigheder i Danmark kan anvende (Ibid.). Derfor kunne et afsluttende spørgsmål være, er ’vores’ danske løsning bedre end den hollandske og er LBUK en ’kærlig hånd’ eller en tidligere retsliggørelse af barnet uden at sænke den kriminelle lavalder?

6. Konklusion

Hermed følger konklusionen på specialet. I dette sidste afsnit er formålet at konkludere på problemformuleringen. Ydermere vil specialets anbefalinger til videre forskning blive introduceret i dette afsnit.

Specialets problemformulering var følgende:

”Hvordan problematiseres ungdomskriminalitet blandt 10-14-årige og ”Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet” som løsning i lovteksten og under 1. Behandling i Folketinget, og hvordan anses denne problematisering, at kunne skabe henholdsvis positiv og negativ forandring i ungdomskriminalitet i samme aldersgruppe?”

Gennem kodning af ”Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet”, bemærkningerne til lovforslaget om ”Lov om bekæmpelse af Ungdomskriminalitet” og 1. behandling af samme lovforslag blev regeringen, Socialdemokraterne og Dansk Folkepartis italesættelse af ungdomskriminalitet blandt 10-14-årige analyseret. Analysen af blev udfoldet med afsæt i Carol Bacchi’s tilgang: ”What’s the problem (Represented to be)?” i analysen.

Carol Bacchis tilgang samt specialets teoretiske ramme; Donillen R. Losekes teori om at anskue problemer, har været med til at belyse at problematiseringen af ungdomskriminalitet og ”Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet” som løsning, kan resultere i stigmatisering og marginalisering af de 10-14-årige. Ydermere italesættes ”Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet” som blot at flytte beslutningskompetencen. I praksis kan løsningen dog resultere i parallelsystem, dobbelt arbejde og adskillige myndighedskonfrontationer for de 10-14-årige, som begår kriminalitet.

Det skyldes at, børnene i aftalepartiernes problemrepræsentation blev kategoriseret som ’unge kriminelle’ og som en del af den ’hårde kerne’ frem for børn af Hr. og Fru Danmark. Børnene blev således primært italesat og kategoriseret på en negativ måde. Frem for at italesætte målgruppen som udsatte børn var de ’unge kriminelle’ med ringe livsudsigter, hvis de fortsatte den ’kriminelle løbebane’ og forblev uden for fællesskabet.

Ifølge aftalepartierne skulle barnet således opleve konsekvens og en ’kærlig hånd’, så børnene kunne komme videre i livet. Konsekvensen skulle være Ungdomskriminalitetsnævnet, som blev italesat, som et system til for den unges bedste, bestående af kompetente fagpersoner.

Signalværdien af en dommer og politiansat samt politiets mulighed for at yde bistand, blev ikke set som problematisk, men i stedet at foretrække i forhold til landets 98 kommuners behandlingsniveau.

Dette speciale har således bidraget med ny viden om hvordan ungdomskriminalitet italesættes i en politisk kontekst. Tilmed hvordan det sproglige konstruktionsarbejde, som politikere udøver både i formelle lovttekster og under 1. behandling af lovforslaget og i bemærkningerne til lovforslaget, kan legitimere en bestemt løsning, og at en bestemt måde at italesætte ungdomskriminalitet afspejler sig i en løsning som kan skabe både positive og negative forandring i ungdomskriminalitet for de 10-14-årige.

Indeværende speciale bidrager således til at belyse nye aspekter i diskussionen om hvordan at italesættelsen af et givent problem på en bestemt måde kan betyde adskillige forudsete og uforudsete konsekvenser samt hvilken magt diskurser har. Specialet åbner derfor op for nye diskussioner om ”Lov om bekæmpelse af Ungdomskriminalitet” og hvordan man kan forstå og definere ungdomskriminalitet. Yderligere forskning kunne således med fordel analysere effekterne af ”Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet” og hvorvidt ”Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet” opleves som en ’kærlig hånd’ fra samfundet af de 10-14-årige.

7. Litteraturhenvisninger

Agustin, Lise Rolandsen 2012: ”Kvalitativ diskurs- og rammeanalyse” i Jacobsen, Michael Hviid & Sune Qvotrup Jensen (red): *Kvalitative udfordringer*. Hans Reitzels Forlag

Andersen, Lars Højsgaard, Anne Sofie Tegner Anker & Signe Hald Andersen 2016: *A Research Note On Declining Youth Crime*. The Rockwool Foundation Research Unit.

Bacchi, Carol Lee 2009: *Analysing Policy; What's the problem represented to be?* Pearson Education Australia.

Bengtsson, Tea Torbenfeldt 2012: *Youth behind bars*. Københavns universitet.

Braithwaite, John 2014: ”Crime, Shame and Reintegration” in Francis T. Cullen, Robert Agnew & Pamela Wilcox (ed.): *Criminological Theory: Past to Present. Essential Readings*. New York: Oxford University Press

Bryderup, Inge M. 2010: *Ungdomskriminalitet, socialpolitik og socialpædagogik - biografiske interview med unge om straf og behandling*. Polen: Forlaget Klim.

Damm, Anna Piil, Britt Østergaard Larsen, Helena Skyt Nielsen & Marianne Simonsen 2017: *Lowering the minimum age of criminal responsibility: Consequences for juvenile crime and education*. Aarhus University.

Danmarks Statistik 2010: *Udsatte børn og unge 2007. Med temaafsnit om kriminalitet blandt 10-14årige*. Danmarks Statistik.

Esmark, Anders, & Carsten Bagge Laustsen 2015: ”Strukturalisme og poststrukturalisme” i Michal Hviid Jacobsen, Kasper Lippert-Rasmussen & Peter Nedergaard (red.): *Videnskabsteori i statskundskab, sociologi og forvaltning*. København: Hans Reitzels Forlag.

Kommissionen vedrørende ungdomskriminalitet 2009: *Indsatsen mod ungdomskriminalitet. Betænkning nr. 1508*. København: Justitsministeriet

Justitsministeriet 2017: *Alle handlinger har konsekvenser. En reform af indsatsen mod ungdomskriminalitet*. København: Justitsministeriet

Justitsministeriets Forskningskontor 2015: *Udviklingen i børne- og ungdomskriminalitet 2001-2014. Med separate opgørelser for kommuner og politikredse*. Justitsministeriets Forskningskontor.

Jørgensen, Tanja Tambour, Britta Kyvsgaard, Anne-Julie Boesen Pedersen & Maria Libak Pedersen 2015: *Præventive effekter af straf og andre tiltag over for lovovertrædere – en forskningsoversigt*. Justitsministeriets Forskningskontor.

Kyvsgaard, Britta 2018: *Udviklingen i børne- og ungdomskriminalitet 2006-2017. Med separate opgørelser for kommuner og politikredse*. Justitsministeriets Forskningskontor.

Lippert-Rasmussen, Kasper: "Sandhed og relativisme" i Michal Hviid Jacobsen, Kasper Lippert-Rasmussen & Peter Nedergaard (red.): *Videnskabsteori i statskundskab, sociologi og forvaltning*. København: Hans Reitzels Forlag.

Lemert, Edwin M. 2014: "Primary and Secondary Deviance", i Francis T. Cullen, Robert Agnew & Pamela Wilcox (ed.): *Criminological Theory: Past to Present. Essential Readings*. New York: Oxford University Press

Loeffler, C.E. and A. Chalfin 2017. *Estimating the Crime Effects of Raising the age of majority*. American Society of Criminology, Volume 16, Issue 1.

Loseke, Donileen R. 2003: *Thinking about Social Problems*. New York: Aldine De Gruyter.

Pedersen, Maria Libak & Jonas Markus Lindstad 2011: *Første led i Fødekæden? En undersøgelse af børn og unge i kriminelle grupper*. Justitsministeriets Forskningskontor.

Pedersen, Anne Julie Boesen & Tanja Tambour Jørgensen 2017: *Ungdomskriminalitet. De mest kriminelle*. Justitsministeriets Forskningskontor.

Sørensen, Niels Ulrik, Jens Christian Nielsen & Martha Nina Osmec 2010: *Unge og kriminalitet. I når det er svært at være ung i DK – unges trivsel og mistrivsel i tal*. Center for Ungdomsforskning